Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 227 (1727) ♦ Вівторок, 2 грудня 1997 року ♦ Ціна договірна

Читайте нашу газету – і будете з міні-трактором

Передплата-98

Спробуй і виграй!

Близько 100 призів запропонували на цю передплатну кампанію читачам «Голосу України» промислові підприємства Харкова і області. Серед них і суперприз «Лотереї «ГУ»-98» — міні-трактор-мотоцикл з причіпом та іншим сільськогосподарським інвентарем виробництва Харківського державного підприємства «Завод імені Малишева». Ключі від цього всепогодного всюдихода і саму машину передадуть щасливому передплатнику «Голосу України» безпосередньо в заводському цеху знаменитого і надтаємного підприємства з виробництва спецтехніки. Виявляючи прихильність до газети і її читачів, генеральний директор підприємства Віктор Малюк хоче зайвий раз довести, що колектив заводу може виготовляти не тільки один із кращих у світі танків, а й не гіршу за якістю цілком мирну продукцію.

Крім того, передплатники мають шанс через регіональний корпункт газети поновити домашній парк побутових машин сокодавильницями, пральними машинами, деревообробними верстатами виробництва НВО «Електроважмаш», а свої оселі прикрасити оригінальними вазами, чайними і кавовими сервізами, наборами посуду Акціонерного товариства «Будянський фаянс».

З «Голосом України» ваше життя хоч трохи, але зміниться на краще.

Переговори — найкращий шлях дійти згоди

Учора з триденним візитом до Москви прибула парламентська делегація на чолі з Головою Верховної Ради України Олександром Морозом.

Обговорити умови і завершити останні приготування до ратифікації парламентами України і Російської Федерації політичного Договору про дружбу, співробітництво і партнерство, а також ряду інших двосторонніх угод — така мета цього візиту. Шляхи усунення таких явищ, як дискримінація в торгівлі, повільне врегулювання прикордонних проблем і договірно-правового оформлення україно-російського кордону — всі ці питання, безперечно, турбують українських законодавців.

(Закінчення на 2-й стор.).

На Президента очікує королівський прийом

Президент України Леонід Кучма відбув до Королівства Нідерланди з офіційним візитом, повідомила прес-служба адміністрації Президента.

Леонід Кучма зустрінеться з керівниками першої і другої палат парламенту Нідерландів. Під час візиту його прийме королева Нідерландів Беатрікс, він проведе переговори з прем'єр-міністром Вімом Коком з питань подальшого розвитку відносин між двома країнами.

Програмою візиту передбачено відвідання Президентом України Міжнародного суду в Гаазі і постійного арбітражного суду. В Утрехті Леонід Кучма зустрінеться з представниками організацій, які надають Україні гуманітарну допомогу.

P.S.

○ Президент України не підписав закон «Про національну депозитарну систему та особливості електронного обороту цінних паперів в Україні».

○ Цього тижня парламент розпочне обговорювати в першому читанні проект держбюджету-98 і розгляне низку законопроектів з місцевих виборів.

○ Незалежна профспілка гірників України має намір провести 3 грудня страйк шахтарів.

Держкомзв'язку України

АБОНЕМЕНТ

"Голос України" На газету ______ (індекс видання)

Кількість комплектів ______

на 1998 рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Куди ______ (поштовий індекс) (адреса)

Кому ______ (прізвище, ініціали)

ПВ | місце | літер.

ДОСТАВОЧНА КАРТКА

"Голос України" На газету ______ (індекс видання)

Вартість	передплати		Кількість комплектів	
	переадресування			

на 1998 рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

код вулиці | місто, село, обл., р-н, вул.

поштовий індекс

(код передплатника)

буд. | корп. | кв. | прізвище

У номер

Нарада у першого заступника Голови Верховної Ради

У першого заступника Голови Верховної Ради Олександра Ткаченка відбулася нарада голів комітетів, керівників депутатських груп і фракцій. На нараді розглянуто порядок роботи вищого законодавчого органу в період з 2 по 11 грудня 1997 року.

Як зазначив у вступному слові Олександр Ткаченко, минуло дві третини восьмої сесії. За цей період парламент розглянув понад 190 питань. Зокрема, прийнято 49 законів, 21 законопроект — у перцому читанні, 4 — відправлено на третє читання. Верховна Рада розглянула пропозиції й зауваження Президента до 20 законів, повернутих главою держави. Найбільш плідним у роботі депутатів виявився листопад.

Один із тижнів Верховна Рада планує провести в сесійному режимі, інший — суміщати з роботою депутатів у комітетах ВР.

Протягом наступних тижнів депутати розглянуть декілька важливих законопроектів. Зокрема, про вибори до місцевих рад, про Верховну Раду Криму, про статус столиці України — Києва, про статус міста Севастополя, проект державного бюджету на наступний рік тощо.

До порядку денного нарада також включила законопроект «Про додаткові заходи щодо покриття дефіциту державного бюджету», поданий Президентом України Леонідом Кучмою. Також будуть розглянуті кандидатури на посаду Генерального прокурора та членів Центральної виборчої комісії.

* * *

1 грудня у Верховній Раді України відбулася нарада голів комітетів та керівників депутатських груп і фракцій, на якій обговорено актуальні питання законотворення.

Оскільки до кінця восьмої сесії залишається 21 пленарний день, учасники наради зосередили увагу на проблемі найпродуктивнішого використання часу пленарних засідань. Так, до проекту розкладу засідань на два перших тижні грудня включено 41 питання. Враховано пропозиції уряду щодо першочергового розгляду 10 законопроектів з питань економічної політики, а також законопроекту щодо міжнародного тендера з питань приватизації, внесеного Президентом відповідно до перехідних положень Конституції, розгляд якого має бути завершено в місячний термін.

Низку важливих питань буде внесено на пленарні засідання, які відбудуться 2—5 грудня. Передбачено розглянути протягом тижня закони про оренду землі з пропозиціями Президента України, про амортизацію, про лізинг, про торгово-промислові палати в Україні та цілий ряд інших.

Прес-служба Верховної Ради України.

Переговори — найкращий шлях дійти згоди

(Початок на 1-й стор.).

Чинник напруження в україно-російських відносинах — активне використання російською стороною ситуації довкола ратифікації Верховною Радою України так званого «нульового варіанта». Наша держава робить усе можливе для невідкладного розв'язання цієї проблеми. Питання розглядаються на засіданнях Верховної Ради, в її комітетах. Прийнято постанову ВР України з п'ятьма застереженнями. Застереження, з якими двічі офіційно була ознайомлена російська сторона, стосувалися безпосередньо умов ратифікації. Йдеться про повернення коштів України з рахунків Зовнішекономбанку СРСР, відшкодування частини Алмазного фонду та золотого запасу, забезпечення реструктуризації державного боргу України перед РФ.

З другого боку, представники російської влади активно порушують проблему «співвітчизників» за кордоном. Ідеться про чітке спрямування на отримання росіянами за кордоном особливого статусу «розділеної нації», курс на політизацію російських громад.

Отже, парламентаріям-парламентарям є про що вести мову.

У програмі візиту — зустрічі з парламентськими фракціями, а також з Головою Ради Федерації Федеральних зборів РФ Єгором Строєвим, Головою уряду РФ Віктором Черномирдіним, мером Москви Юрієм Лужковим, міністром у справах національностей і федеративних відносин В. Михайловим.

3 грудня Голова Верховної Ради Олександр Мороз виступить на пленарному засіданні Державної думи РФ.

Світлана ПИСАРЕНКО.

Своя компанія в Центральній Європі

28—29 листопада у Сараєві — столиці Боснії та Герцеговини — відбулася зустріч глав урядів держав—членів Центральноєвропейської ініціативи (ЦЄІ). В її роботі взяла участь урядова делегація України на чолі з Прем'єр-міністром Валерієм Пустовойтенком.

У роботі Сараєвського саміту взяли участь також представники Європейського банку реконструкції і розвитку (ЄБРР), Європейського союзу, Ради Європи, Організації з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ), Економічної комісії ООН для Європи, інші міжнародні організації та фінансові структури, повідомляє ДІНАУ-Укрінформ.

На зустрічі було обговорено проблеми, пов'язані з розширенням економічного співробітництва в рамках ЦЄІ, зміцненням відносин з іншими регіональними і субрегіональними структурами. Відбувся політичний діалог з питань зміцнення добросусідських відносин і стабільності у Південно-Східній Європі. Були обговорені питання транскордонного співробітництва, в тому числі вивчення і гармонізації правових відносин у сфері пересування людей і міграції, відновлення зруйнованої Боснії і Герцеговини, відбудови сараєвського аеропорту.

(Закінчення на 3-й стор.).

Ода компроматові,

або Декілька слів про користь від задокументованої «доренківщини»

Точка зору

Газета «Комсомольская правда» 26 листопада ц. р. знову порадувала читачів статтею-сенсацією «Таємниця дискети загиблого журналіста». Стаття, як відомо, розповідає, що друг загиблого в автокатастрофі московського журналіста Андрія Фадіна знайшов у себе в поштовій скриньці дискету з ненадрукованим матеріалом покійного під назвою «Так, Вовочка!» І є в цій статті розшифровка телефонної розмови, датованої 11 листопада, між двома утаємниченими особами «Б» і «Г», які домовляються, як вистрелити в «Толю». «Б» каже: «Думатимуть, як відстрілюватися, але там неможливо відстрілятися... Ну, це просто — все! Це все!» А «Г» відповідає: «Так, добре (рішуче), де стріляємо?»

«Б» і «Г» домовилися, що спершу «стріляють» у друкованих ЗМІ, а потім переходять на телебачення. А що було далі в Росії, відомо всім. Спочатку в «Общей газете» з'явилася стаття Олександра Мінкіна про 450 тисяч доларів гонорару, який отримали перший віце-прем'єр Анатолій Чубайс і К°, а потім у хід пішла «Аналітична програма «Время» з Сергієм Доренком. І саме життя ніби підтвердило припущення загиблого, що «Б» — це Борис Березовський, а «Г» — це Володимир Гусинський, банкіри і телемагнати, які розробили сценарій усунення свого «головного ворога» — Анатолія Чубайса («Толі»).

Негайно з'явилось і нове поняття — «доренківщина»: С. Доренко безапеляційно, звинувачувальним прокурорським тоном назвав А. Чубайса хабарником і на весь пострадянський простір продемонстрував справжні документи, назвав номери банківських рахунків тощо.

І стає ще страшніше, бо Україна і Росія вийшли з одного політичного минулого, і припускати, що політика в Україні «чистіша», може тільки наївний ідеаліст. Особливо сьогодні, коли почалася передвиборна боротьба, котра й спричинила «війну компроматів», до якої традиційно залучено наші ЗМІ. Сьогодні ми маємо два такі яскраві приклади. Перший: «батрахоміомахія» між «Киевскими ведомостями», їхнім господарем «Денді» — бізнесменом Михайлом Бродським і міністром внутрішніх справ України Юрієм Кравченком. Другий: між нинішньою владою на чолі з Президентом Л. Кучмою та Прем'єр-міністром В. Пустовойтенком і партією «Громада» з керманичем, екс-прем'єром П. Лазаренком. Слава Богу, «війна» поки що точиться в ЗМІ. В першому випадку газета викинула компромат, а міністр мляво захищався, все спростовуючи. У другому — противники не жаліють одне одного у мас-медіа.

Помітним стало й інше. Поперше, влада, її представники діють жорсткіше і агресивніше. Ю. Кравченко, дочекавшись захисту Президента, подає до суду, і компенсацію за «образу честі і гідності» визначає в п'ять мільйонів гривень від газети і по два мільйони гривень від двох журналістів, які обробляли компромат.

По-друге, коли влада викидає «чорнуху», то поєднує це з неможливістю для другої сторони спростувати її в судовому порядку. Мало того, контролюючи державний телеефір, перетворює його на трибуну звинувачень, на демонстраційний майданчик власних «успіхів», але не допускає туди опонентів. Вибори диктують правила гри. Лідери тієї ж «Громади» навели приклади: суди «через брак часу» поки що відмовляються розглядати позови партії, депутатської групи «Єдність» до В. Пустовойтенка, до міністра Кабміну А. Толстоухова, до глави адміністрації Президента Є. Кушнарьова. А коли Радянський райсуд Києва таки зважився на розгляд, а лідер «Громади» П. Лазаренко здивував усіх безпрецедентним кроком і особисто з'явився в суді, то не з'явився... відповідач. Офіційна причина: захворів. То дай йому, Боже, здоров'я. Інакше остаточно стане очевидним припущення: або злякався, або ні з чим до суду іти і підтверджувати компромат. До речі, боятися нічого: П. Лазаренко грошової компенсації не вимагає, хоче тільки спростування. Або, повторюю, підтвердження...

А не друкувати неперевірений компромат, статті на замовлення українські ЗМІ сьогодні не можуть. Розділені різною фінансовою належністю, різними політичними уподобаннями господарів, вони змушені танцювати так, як грає оплачена музика...

Зрештою, виникає і, здавалося б, парадоксальне запитання: а чи так уже не потрібний компромат? Особливо, якщо він — не вигадка очорнителя, а факт, підтверджений документами. Адже, нагадую, є ще один наслідок «доренківщини»: А. Чубайс залишився, але все його «співгонорарне» оточення вигнали. Та й сам Чубайс навряд чи коли позбудеться моральної плями на іміджі, навіть якщо суд слухняно ухвалить: був гонорар, а не хабар.

І все-таки С. Доренко «авгієві конюшні» російської влади трохи почистив. Бо різниця між компроматом і наклепом така сама, як і між фактом і «уткою», як, зрештою, між правдою та брехнею. Документальний компромат про неблаговидну діяльність можновладців, нуворишів на шкоду суспільству, державі чи окремим людям — це своєрідний шлях до очищення. Такий компромат відкриває людям очі на те, хто ними править, хто рветься до влади, від кого вони залежать. Можливо, саме цим і пояснюється «стриманість» українських судів.

Тож хай живе правдивий компромат! І або влада стане чистішою, або вони домовляться між собою і не полоскатимуть брудну білизну привселюдно. А може, й справді стануть кращими. Але в будь-якому разі, можливо, жити стане спокійніше, хоча й не так цікаво буде працювати...

Володимир СКАЧКО.

Самоврядування: проблеми зростання

Імпічмент у Шостці

У ГРУДНІ минулого року в Шостці відбувся референдум, на якому мешканці міста негативно оцінили дворічну діяльність голови міськради Леоніда Коваленка. Останній, не згодившись із такими підсумками, поставив під сумнів законність його проведення і нині виступає як ініціатор 11 судових позовів про визнання незаконними рішень 14-ої, 15-ої, 16-ої й 17-ої сесій міськради, результатів волевиявлення шосткинців, а також позову до дев'яти депутатів, які дозволили собі, на думку Л. Коваленка, образливі, неправдиві звинувачення на його адресу.

4 грудня 1994 після довгого виборчого марафону (голосували тричі!) Леоніда Олексійовича переважною більшістю усе-таки було обрано головою Шосткинської міської ради.

Особливість (а сьогодні горе!) Шостки — наявність у ній кількох великих підприємств ВПК, продукція яких у незалежній Україні стала практично непотрібною. Втратила споживача через погану якість, застарілу технологію виробництва колись знаменита «Свема». Головні годувальники міста самі опинились у ролі прохачів багатомільярдних дотацій. Гроші — не сніг, який падає просто з неба. Ледь жевріюче «вепеківське» виробництво фактично ставило на коліна соціальну сферу. Л. Коваленко ж у спадок від свого попередника не отримав чарівної палички. Не допомогло й зміщення ним двох керівників провідних «лежачих» підприємств. З кожним днем наростали, як і в усій країні, проблеми з виплатою пенсій, зарплат учителям, медикам.

І от через 11 місяців після обрання Л. Коваленка відбулися збори виборців з порядком денним «Про проведення міського референдуму щодо дострокового припинення повноважень голови ради міста».

Відмовляючись реєструвати ініціативні групи зі збирання підписів для проведення референдуму, міськрада і її голова втягувалися у річний судовий процес, подальше протистояння. Л. Коваленко обстоював своє рішення в основному посиланням на положення чинного законодавства про те, що голова міськради може бути зміщений лише у разі порушення Конституції та законів України. А цього за собою не визнає, бо, мовляв, учасники зборів не висунули жодного аргументованого і переконливого звинувачення такого характеру.

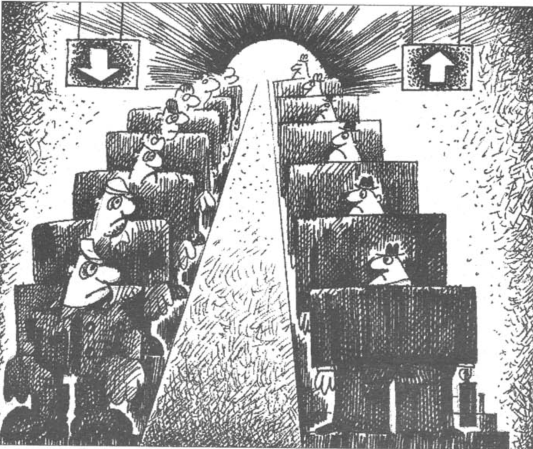
Під час зустрічі зі мною Леонід Олексійович показав свою передвиборчу програму, відмітки про виконання більшості її пунктів і зафіксовані ним 55 додаткових прикладів «позитиву» за час його головування в Шостці. Певна частка і його заслуги в тому, що здані в експлуатацію 72-квартирний будинок, перша черга водоводу «Спольне», що виділено Кабміном 100 млн. карбованців виробничому об'єднанню «Свема», закладено каналізаційний колектор по вул. Урицького, проведено ремонти вулиць Робітничої, Ветеринарної, Кірова, Привокзальної, Карла Маркса та інших, передано приміщення для медучилища, церкви, відкрито ліцей, встановлено 120 телефонів учасникам війни і т. д. Щоправда, ці буденні, поточні справи не розв'язали головну проблему — брак коштів на виплату пенсій, зарплат учителям. Незважаючи на поїздки мера у Київ з директорами заводів, неодноразові його звертання до Президента Л. Кучми, Кабінету міністрів, ситуація з промисловими об'єктами ВПК стала критичною. Від їх простоїв — порожня міська казна. Людям потрібні були не роз'яснення, виправдання, а гроші. Їх у місті, як і в державі, бракувало.

Депутати від лівих сил ініціювали проведення позачергової, 14-ї, сесії з питань референдуму. На цей момент голова міськради настільки занурився у хвилю звинувачень, що й місцевий осередок Руху вирішив визначитися, як бути далі. На грудневій 1996 року прес-конференції в Сумах тодішній голова крайової організації Народного Руху О. Дубовик повідомив журналістам, що Л. Коваленка виключили з партії Народного Руху.

— Це сталося не тому, що ми відмежувалися від керівника, якому перестали довіряти люди, — уточнив він. — Рішення про виключення було прийнято ще за два тижні до референдуму. Просто Коваленко не виконав ті обіцянки і завдання партії, з якими йшов на вибори...

Один у полі воїн

На 14-й сесії (Л. Коваленко називає її зборами депутатів) 17 депутатів із 25 висловилися за проведення референдуму. Мер, однак, не написав заяву про відставку. Навпаки, Леонід Олексійович поставив під сумнів правочинність проведення сесії без його відома,

подав позови до всіх депутатів, які нібито образили його честь і гідність і висунули наклепницькі звинувачення. Оскільки референдум фінансувався спонсорами, зацікавленою комерційною структурою, комісії з проведення референдуму призначалися без відповідних процедур, то, зрозуміло, це стало приводом для ще одного позову. Судові процеси, мабуть, розтягнуться до наступних виборів і їх результат уже нічого не змінить у місті, хіба що стане моральним виправданням для екс-мера.

* * *

Що дав «імпічмент» Шостці? Перший секретар міськкому КПУ Сергій Надєл став заступником голови міськвиконкому. Працівники РЕД написали в «Голос України» листа, в якому висловили подив призначенням першим заступником голови міськвиконкому Миколи Безноскова, якого перед цим вони більшістю голосів зняли з посади начальника за зловживання службовим становищем. В іншому листі жителька міста В. С. Ігнатенко, яка вже втомилася ходити випрошувати зарплату на «Свемі», пише про наболіле: «У нашій Шостці заводи всі стоять, а в уряд іде інформація, що роблять. Ні! Вмерла Шостка...» Авторка на підтвердження своїх слів надіслала до редакції вирізки з місцевої газети.

Коментуючи це звернення, виконуючий обов'язки міського голови Олег Фатєєв зазначив, що є все-таки деякий прогрес проти минулого року — обсяги виробництва зросли на 13,2 відсотка.

— Але цього недостатньо для своєчасного розрахунку з бюджетниками, пенсіонерами. Напруженість із виплатами зарплат, пенсій зберігається.

До того ж, промислові підприємства і бюджетні організації заборгували понад 40 мільйонів гривень за енергоносії, на складах головних донорів міської казни лежить нереалізованої продукції на 15 мільйонів гривень.

Трирічні політичні пристрасті довкола особи Л. Коваленка скоріше за все перетворили багатообіцяючу енергію конструктиву обраної міськради на енергію деструктиву, додали до об'єктивних труднощів суб'єктивний шосткинський феномен боротьби за владу, а не за краще життя людей. Єдиним, хто голосував проти імпічменту мера на 14-й сесії, був депутат Олег Фатєєв. Тоді він пояснив своє рішення не тільки вартістю акції (від 30000 до 160000 гривень):

— Проведення референдуму остаточно знищить залишки централізованої влади в цьому місті, і нас чекає мінімум два місяці управлінського хаосу.

Нема гарантій, що історія не повториться, що крайнього знову не шукатимуть в особі голови міської ради. І якщо за часів тотального державного управління народним господарством безвідмовно працювала піраміда, що на міському рівні замикалася на партійному секретарі (а він був і господарем, і ідеологом), то тепер ця система, так би мовити, непридатна для вживання. Зі старими мірками до нових умов господарювання вже не підступитися. І голова міськради хоча й значуща постать, але не тільки від неї залежить благополуччя міста. Утім, до виборів місцевих рад мешканці Шостки зможуть визначитися, за кого голосувати...

Сергій ПАВЛЕНКО.

Сумська область.

P. S.

У статті 79 закону «Про місцеве самоврядування в Україні» передбачено підстави для дострокового припинення повноважень сільського, селищного, міського голови. Крім припинення його громадянства, визнання його судом недієздатним, смерті та інших причин, голова може вважати себе «вільним» від посади, якщо він порушує Конституцію або закони України, права і свободи громадян, не забезпечує здійснення наданих йому повноважень. А ось що є мірилом «незабезпечення» — закон не уточнює. Тому це положення у теорії боляче позначається на практиці. Події у Шостці — ще одне цьому підтвердження.

Мал. Сергія РЯБОКОНЯ.

Своя компанія в Центральній Європі

(Початок на 2-й стор.).

Значний інтерес мали двосторонні зустрічі глав делегацій. Так, під час зустрічі з віце-прем'єр-міністром, міністром внутрішніх справ і адміністрації Республіки Польща Янушем Томашевським Валерій Пустовойтенко підкреслив, що Україна для Польщі є країною-партнером на сьогодні і перспективу. Обидві сторони висловили зацікавленість у подальшому розвитку відносин, однак поки що їх рівень не задовольняє.

Коли бачиш у Сараєві ті руїни, які спричинила війна, ще раз переконуєшся у тому, якою важливою має бути політична згода, сказав Валерій Пустовойтенко під час зустрічі зі співголовою Ради міністрів Боснії і Герцеговини Харісом Силайджичем.

Валерій Пустовойтенко виступив на пленарному засіданні саміту. У своєму виступі він, зокрема, сказав, що Україна бере участь у низці масштабних проектів ЦЄІ.

Учасники зустрічі ухвалили Сараєвську декларацію; план дій на 1998-1999 роки; заключний документ; Звернення до учасників майбутньої наради Європейського союзу, яка відбудеться в грудні у Люксембурзі.

Перед відбуттям до Києва Валерій Пустовойтенко розмовляв у Сараєві з представниками українського миротворчого батальйону, що перебуває в Боснії. Це з'єднання дисльоковане у місті Мостар та входить до миротворчих сил ООН у Боснії і Герцеговині.

Кожен вибирає свій шлях

Сьогодні народному депутатові, поету Петрові Осадчуку виповнюється 60 років

Петро Осадчук — Поет. Жаль лише (це моє суб'єктивне переконання), що він, видаючи вибране з понад 20 книжок, не відібрав до нього окремо свої ліричні твори. В цьому виді поетичної творчості він —Майстер.

Мій вічний дух на журавлиному крилі
Вовік ширятиме над рідною землею...
Це все було. І вечір, і ріка,
Причаєна, у місячнім сіянні.
І, наче пломінь, губи невблаганні,
І на плечі розслаблена рука...

Так склалося життя Поета, що жив він на роздоріжжі між любов'ю до Вітчизни (саме вона й освітлює його нинішні кращі твори) й відданістю почуттю службового обов'язку. Думав Петро Осадчук про це чи ні, але це — шлях Івана Мазепи або Конрада Валленрода з його жорстокою дилемою: щоб вибороти свободу Батьківщини, треба піднятися на високий службовий щабель у державі, в якій живеш, якій служиш, а за першої нагоди здійснити свою святу мету. До речі, доля Петра Осадчука навдивовиж нагадує долі його опонентів. Але він стоїть вище їх, бо дав волю своєму розумові в осмисленні прожитого. Так, була віра у «світле майбутнє» (саме по собі це — не гріх, адже утопічна комуністична ідея приваблива, може, саме своєю нездійсненністю, недосяжністю), було честолюбиве бажання вибитися в люди (Петро Осадчук цитує свого земляка Дмитра Павличка: «Я народився на землі від батька, що орав ту землю...», але була й любов до України, було прагнення увічнити це високе почуття в літературних творах.

Отак і прожив Поет, еволюціонуючи від «Революційного» до «Еволюційного паспорта». До речі, нинішня Осадчукова злива часто влучних чотиривіршів (а часто і прохідних) — своєрідна реакція на «безкомпромісну» позицію його опонентів, які витягли на світ Божий і відгук Петра Осадчука — працівника ЦК КПУ — на першу збірку поезій Василя Стуса, і «вірші», написані ним у стилі «соцреалізму». Поет вирішив, як зазначає сам, «відмовитися від себе вчорашнього в ім'я себе завтрашнього». Як прощання з учорашнім П. Осадчуком у збірці «Незрима стріла часу» — зразки його «паровозиків» (може, хто з читачів не знає, але було таке неписане правило у книжкових видавництвах радянської доби — щоб збірка вийшла, треба було на її початок поставити ура-патріотичний вірш з обов'язковим згадуванням про «вождя Жовтня» чи про партію...).

Звичайно, був також інший шлях у літературі — шлях Василя Стуса, безкомпромісний і рішучий. Був...

І все ж судімо Поетів за правилами, які вони самі собі вибирають.

Віталій АБЛІЦОВ.

Фото Леоніда ПІДЛУЖНОГО.

Обмежені можливості має компенсувати держава

3 грудня — Міжнародний день захисту інвалідів

За даними Українського НДІ педіатрії, акушерства і гінекології в середньому на 1000 новонароджених припадає 20 уроджених калік. Багато малюків стають інвалідами через непрофесійність чи недбальство лікарів, пологові травми та хвороби. Дитячий церебральний параліч, на який в Україні хворіють близько 27 тисяч дітей, також є наслідком пологової травми.

— Це захворювання невиліковне, воно завдає великих страждань дітям та їхнім сім'ям, — розповідає Лія Самуїлівна Ременік, голова української організації «Церебрал», що опікується 400 підлітками-церебральниками. — Я сама виховую таку дитину і знаю, яке це горе для родини. До таких дітей суспільство ставиться як до неповноцінних, хоча це зовсім не так. Найчастіше церебральники потрапляють до інтернатів для розумово відсталих дітей, а трьох місяців проживання в таких умовах достатньо, щоб деградувати. Окремого інтернату для хворих на ДЦП не створено.

Через брак державної підтримки діти не можуть отримати нормальну середню освіту, а про вищу годі й казати. Взагалі вони приречені на цілковиту ізоляцію: їм важко пересуватися без сторонньої допомоги і через упереджене ставлення з боку здорових однолітків.

Громадська організація «Церебрал» допомагає хворим на ДЦП чим може. Організовує виставки, походи в театри, допомагає матеріально. Лія Самуїлівна розказала, яким щастям світилися обличчя її підопічних під час відпочинку в літньому таборі, організованому товариством. Дітки зустрічалися зі своїми здоровими однолітками, гралися, обідали (здорові допомагали годувати хворих) і хоч на мить забували про свої недуги. Того дня була страшенна злива, дороги розмило, автобуси зупинилися на півдорозі. Батьки з останніх сил штовхали коляски з хворими дітьми... Але зустріч відбулася, і всі були щасливі.

На жаль, підстав для радості останнім часом стає дедалі менше. Економічне становище держави нині таке, що інваліди-церебральники часто не можуть знайти собі застосування. 30 відсотків з них могли б працювати, але не всі мають можливість отримати професію. Як може хворий їздити в інший кінець міста до коледжу чи СПТУ, якщо навіть з дому вийти без сторонньої допомоги несила? Та й для тих, кому вдалося отримати освіту, роботи немає. Раніше в країні були артілі, де працювали лише інваліди. Тепер вони перетворилися на звичайні сувенірні й галантерейні фабрики. Держава вважає за краще сплачувати інвалідам допомогу, аніж створювати для них робочі місця. Але як прожити на 40 гривень пенсії?

... На Заході для них будують спеціальні з'їзди на тротуарах та пристосування у транспорті. А наші хворі не мають і таких елементарних зручностей.

Але найбільше вони потерпають від нашої байдужості, від усвідомлення власної непотрібності.

Оксана ГЕЙДОР.

На знімку: підопічні товариства «Церебрал» під час відпочинку в літньому таборі.

Запитуєте — відповідаємо

Якщо святковий з вихідним збігається...

Прошу надати роз'яснення до статті 5 Закону України «Про відпустки» про визначення тривалості щорічних відпусток, зокрема про зарахування до них святкових та неробочих днів.

Олексій БАРИЛО.

Чернігів.

Частина 2 статті 5 Закону України "Про відпустки" встановлює: «Святкові і неробочі дні (стаття 73 Кодексу законів про працю України) при визначенні тривалості відпусток не враховуються.»

Працівникові, наприклад, надається щорічна відпустка за графіком тривалістю 24 календарні дні в другій половині серпня, починаючи з 18 серпня. Відраховуємо, починаючи з 18 серпня, 24 календарні дні, враховуючи вихідні, — відпустка триватиме по 10 вересня включно. Але тому, що святковий день 24 серпня (ст. 73 КЗпП України) є вихідний, він переноситься на наступний день після святкового або неробочого дня (ч. 3 ст. 67 КЗпП України). Оскільки святкові і неробочі дні не враховуються під час визначення тривалості відпустки, вона продовжується на один день і триватиме по 11 вересня включно.

Неробочими вважаються дні релігійних свят (ст. 73 КЗпП України).

Марина КОВАЛЬЧУК,
юрисконсульт.

Зачароване коло

БЕЗПРИТУЛЬНІСТЬ — СПІЛЬНА ПРОБЛЕМА КОЛИШНІХ КРАЇН «СОЦТАБОРУ»

Днями представництво ЮНІСЕФ в Україні разом із Міністерством у справах сім'ї та молоді презентували регіональний звіт «Діти ризику в Центральній та Східній Європі: загрози та надії».

За словами міністра у справах сім'ї та молоді Валентини Довженко, «це перша спроба комплексного дослідження становища дітей у 18 країнах Європи», яке довело спільність проблем перехідного періоду для цих держав. Зниження рівня доходів населення, зростання безробіття, скорочення державної допомоги та уваги до сім'ї спричинили стрімке зростання бездоглядності та соціального сирітства. За офіційною статистикою, близько 18 тисяч дітей та підлітків в Україні —безпритульні. Лише через столичний приймальник-розподільник для неповнолітніх щороку проходять 1200 маленьких втікачів, які жебрають на вокзалах, крадуть, аби не вмерти з голоду. І лише частина з них — сироти, решта тікає від жорстокості власних батьків.

Дати тимчасовий прихисток таким дітям покликані притулки для неповнолітніх (їх створено в 16 областях України). На жаль, органи опіки й піклування, які мають визначити подальшу долю «клієнтів» притулку, не завжди виявляють розважливість. Як правило, дітей знову повертають соціально неблагополучним батькам, і все починається спочатку.

Як зазначали координатор системи ООН в Україні пан Вільянуева та представник ЮНІСЕФ в Україні, Білорусі та Росії пан Мурзі, наша країна ратифікувала Конвенцію ООН про права дитини ще 1991 року. Однак національне законодавство та юридична практика багато в чому суперечать принципам згаданого документа. Без розв'язання цієї проблеми просуватися вперед у справі захисту дітей буде вкрай важко.

Ганна РОМАНЦОВА.

З'їзд закінчився, проблеми залишаються

Днями відбувся II з'їзд Української організації інвалідів війни та Збройних сил. З доповіддю про першочергові завдання організації інвалідів, яка об'єднує близько 350 тисяч покалічених війною громадян України, виступив її голова Іван Черниш. На його думку, необхідно привернути увагу громадськості та урядових кіл до того становища, в якому опинилася більшість інвалідів війни. Як вижити їм на мізерні пенсії, які до того ж виплачують із затримкою? Коли, нарешті, їм повернуть знецінені грошові заощадження, які сьогодні як ніколи стали б у пригоді?

Хочеться почути відповіді на ці питання від керівництва країни і, зокрема, від Кабінету міністрів, в структурі якого незабаром буде створено департамент у справах інвалідів Збройних сил.

З'їзд висунув двох кандидатів у народні депутати України, закликавши їх відстоювати інтереси інвалідів.

Петро ФЕЩЕНКО, інвалід війни.

Додали чиновники клопоту

Профтехосвіта

До директора Єланецького СПТУ-40 Валерія Мельниченка деякі керівники сільгосппідприємств району не раз чи то жартома, чи серйозно зверталися: «Візьми до училища». Не в розумінні навчання, а приєднання всієї рухомості та нерухомості разом з пенсіонерами і працездатними до господарства училища. «А що ти думаєш, гірше буде, аніж у вас тепер?», — відбувався жартами директор.

Мабуть, його СПТУ дасть фору деяким КСП в умінні вирощувати врожай, тримати в порядку техніку і взагалі — господарювати на землі. Її училище має 300 гектарів. Для навчальних цілей. Тут готують механізаторів, тваринників, пасічників, кухарів, електриків, швачок, продавців і навіть бухгалтерів для господарств Миколаївської і Кіровоградської областей. Є свій полігон, свиноферма, пасіка, садок, два ставки, в яких розводять рибу. І, звісно, обладнані майстерні та лабораторії.

Недарма під час недавнього злиття училищ двох сусідніх районів — Братського та Єланецького — перевагу було надано Єланецькому СПТУ-40, що стало базовим. Може, це якось і тішить самолюбство педагогів і учнів з Єланця, але сам директор новоутвореного училища вважає злиття черговою помилкою. Від себе додам: чиновників із столиці, котрі хотіли, як краще (скоротити бюджетні витрати на утримання викладацького складу), а вийшло, як завжди.

Адже життя педагогів і учнів тепер уже Братської філії Єланецького СПТУ ускладнилося набагато. За будь-якою довідкою треба їхати до Єланця, бо філія не має печатки, та й засвідчувати документ має директор. З Києва здається, що 35-кілометрова відстань між райцентрами — дрібниця. А в житті все інакше. Автобус не ходить, попутної машини не дочекаєшся. Та й скорочувати викладацький склад у Братському нерозумно, бо з Єланця до сусідів ніхто не їздитиме. Ось і вийшло, що скоротили тільки директора, декого з бухгалтерських працівників, але незручностей під час реорганізації виникло більше.

Гадаю, постраждали від цього не тільки викладачі Єланецького і Братського училищ. Адже хвиля реорганізації прокотилася всією країною. І, мабуть, колеги Валерія Володимировича Мельниченка також марнують чимало часу, сил, коштів на пошук виходу із скрутного становища. Нині це — ходіння з листами по обласних і столичних інстанціях з проханням повернути філії у Братському статус юридичної особи з правом підпису його керівником документів.

Якщо в Єланецькому районі у Мельниченка склалися добрі стосунки з райдержадміністрацією, керівниками господарств, то в Братському районі ці контакти треба налагоджувати. Адже навчальному закладу, що вже став «чужим», і уваги приділяють менше...

Але Валерій Володимирович оптиміст і вірить: усе буде гаразд. У це вірять і його учні. Щоправда, в двох училищах по-різному. В одному — за справами Мельниченка, в другому — за чутками про його справи. Але ці чутки зі знаком «плюс».

Зустрічаючись з головою Єланецької райдержадміністрації Н. Завгороднім, керівниками господарств і організацій Г. Демченком, М. Шатохіним, В. Саркісяном, В. Тихонюком, В. Гавенком, В. Ярошенком, чув тільки добре про випускників СПТУ-40, які враз приживалися в колективах. А заслуженому працівникові народної освіти України, голові Ради директорів ПТУ Миколаївської області Валерію Володимировичу Мельниченку дякують не тільки керівники, а й батьки дітей, яким училище дало спеціальність і путівку в життя. В наш час це дорого коштує.

Ярослав СЕРГІЄНКО.

На знімку: В. Мельниченко.

Фото Бориса РИБАКОВА.

ДЕРЖАВА І ПРАВО

ВМІЛИ ПРИЙНЯТИ, ТА НЕ ЗНАЄМО, ЯК ПОДАТИ

Синтезовані положення законодавства України про порядок набрання чинності нормативно-правовими актами та їх офіційного оприлюднення

Серед читачів «Голосу України», напевне, чимало тих, для кого офіційна правова інформація є найважливішою з усіх видів інформації. Насамперед для них і підготовлена наведена нижче таблиця.

На жаль, Указом Президента України «Про порядок офіційного оприлюднення нормативно-правових актів та набрання ними чинності» від 10 червня 1997 р. незважаючи на його нагальність були залишені поза увагою деякі важливі правові питання, а також створені додаткові юридичні колізії.

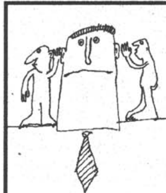
Відповідно до статті 57 Конституції України є нечинними до дня офіційного оприлюднення будь-які нормативно-правові акти, що визначають права і свободи громадян, в тому числі акти міністерств і відомств, інших органів державної виконавчої влади, господарського управління і контролю. Водночас питання набрання чинності відомчими актами зазначеним указом не визнані, а відповідно до Указу Президента України від 3 жовтня 1992 р. № 493/92 «Про державну реєстрацію нормативних актів міністерств та інших органів державної виконавчої влади» вони набирають чинності незалежно від факту їх оприлюднення.

Указ Президента України від 10 червня 1997 р. не узгоджується з нормою статті 21 Закону України «Про інформацію» від 12 жовтня 1992 р., згідно з якою набирають чинності не раніше дня їх опублікування не лише ті нормативно-правові акти, що визначають права і обов'язки громадян, а й ті, що торкаються свобод і законних інтересів громадян. Указ звужує зміст передбаченого частиною 1 статті 57 Конституції України права громадян знати свої права і обов'язки.

Указами Президента України від 13 грудня 1996 р. № 1207/96 «Про опублікування актів законодавства України в інформаційному бюлетені «Офіційний вісник України» і від 10 червня 1997 р. № 503/97 «Про порядок офіційного оприлюднення нормативно-правових актів та набрання ними чинності» із числа офіційних друкованих видань виключені, відповідно, бюлетень «Зібрання постанов уряду України» і газета «Голос України». Та чи можна визнати такі рішення правовими? Адже офіційний статус зазначених видань прямо визначається статтею 20 Закону України «Про міжнародні договори України» від 22 грудня 1993 р., Регламентом Верховної Ради України та деякими іншими законодавчими актами.

Таким чином, питання про чітке врегулювання порядку набрання чинності всіма нормативно-правовими актами України поки що є відкритим, і до його вирішення правовий розгардіяш залишатиметься прикрим фактом.

(Закінчення на 11-й стор.).

Вміли прийняти, та не знаємо, як подати 11

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Договору між Україною та Азербайджанською Республікою про передачу осіб, засуджених до позбавлення волі, для подальшого відбування покарання

Верховна Рада України **постановляє:**

Договір між Україною та Азербайджанською Республікою про передачу осіб, засуджених до позбавлення волі, для подальшого відбування покарання, підписаний від імені України 24 березня 1997 року в м. Києві, ратифікувати.

Голова Верховної Ради України
О. МОРОЗ.

Київ, 21 листопада 1997 року.
№ 669/97-ВР.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Договору між Україною і Грузією про передачу осіб, засуджених до позбавлення волі, для подальшого відбування покарання

Верховна Рада України **постановляє:**

Договір між Україною і Грузією про передачу осіб, засуджених до позбавлення волі, для подальшого відбування покарання, підписаний від імені України 14 лютого 1997 року в м. Києві, ратифікувати.

Голова Верховної Ради України
О. МОРОЗ.

Київ,
21 листопада 1997 року.
№ 670/97-ВР.

Згідно з Регламентом Верховної Ради України закони та інші акти, надруковані в «Голосі України», є офіційною публікацією.

Економічну кризу можна «відмінити», якщо... 6-7

Не бути прокуратурі «кишеньковою»

1 грудня минуло шість років з того дня, коли набрав чинності Закон України «Про прокуратуру». Ми відзначаємо цей день як професійне свято — День прокуратури незалежної України.

Сучасна історія правоохоронних органів починається з листопада 1917 року, коли Центральна Рада своїм Третім Універсалом проголосила Українську Народну Республіку. З цього часу почалася робота зі створення судів та прокурорського нагляду УНР. Згодом, 4 січня 1918 року, Центральна Рада ухвалила Закон «Про уряджения прокурорського догляду на Україні». А з 1925 року очолював уже радянську прокуратуру Генеральний прокурор республіки. Згадаймо і те, що на Нюрнберзькому процесі обвинувачем був прокурор УРСР Роман Руденко.

Нині інші часи, інші умови роботи — триває процес становлення України як незалежної держави. Процес цей дуже болючий, адже слід зламати старі, не виправдані часом традиції, визначити як пріоритетні права людини і громадянина. Ускладнюється цей процес ще й тим, що, як завжди буває, з перехідного періоду багато хто хоче скористатися у корисливих інтересах. Зростає хвиля злочинності, з'являються все нові й нові види злочинів, і стримувати цю хвилю дуже важко. Але ми не маємо права випустити з-під контролю стан законності в державі. Бо, якщо це станеться, загубимо, власне, саму державу. Наша робота — захищати й інтереси держави, й інтереси громадян, виявляти факти порушень закону та сприяти їх усуненню.

Ми вже сказали про ті умови роботи, котрі нам диктує час та вимагає нове законодавство. А це потребує вироблення нових підходів та методів роботи. І, зважте, часу для перебудови в нас бракує, крім того, заважає ефективно працювати нестабільність у керівництві прокуратури. Багато чуємо на свою адресу критики, на жаль, далеко не завжди об'єктивної.

О. Литвак.

Злочинність — це феномен суспільного життя, що не має свого обмеження. Вона може зростати доти, доки держава не поставить заслін на її шляху. Таким заслоном є правоохоронні органи. Сьогодні констатуємо спад злочинності. За 10 місяців поточного року зареєстровано 490 тисяч злочинів, що на 3,3 відсотка менше проти аналогічного періоду минулого року. Це не можна назвати переломом, але свідчить про позитивну тенденцію, що намітилася у ситуації із загальнокримінальною злочинністю в державі. Водночас загрозливих масштабів набуває злочинність у сфері економіки. Україна вже як повноправний член світової спільноти перейняла у розвинених країн не лише позитивний досвід — принцип демократії та інше. Звичайними для нас стали й інші явища, що давно вже мають місце на Заході, зокрема так звана «біломірцева» злочинність. Любителі «ловити рибку в каламутній воді» перехідного періоду, які шалено збагачуються коштом держави та громадян, — загроза нормальному розвиткові економіки, ходові реформ, а значить, і самій нашій державності. З трибуни Верховної Ради я говорив нещодавно про ті зловживання, що мають місце під час сертифікатної приватизації. На нас чекає серйозне випробування — грошова приватизація. Аналітики вже зараз прогнозують великий сплеск порушень закону під час цього процесу.

Однак правоохоронні органи мають зробити все, щоб не допустити, аби кредитно-банківська система, виробництво перейшли до рук кримінальних елементів.

Сьогодні наша увага прикута до того, щоб покласти край тим зловживанням з бюджетними коштами, котрі нині мають місце. Такі зловживання і є значною мірою причиною затримок із виплатами зарплат, пенсій та інших соціальних виплат. Це зло вже набуло загрозливих масштабів і може призвести до соціальних потрясінь. Дай Бог, щоб цього не сталося, і нині вже чимало зроблено у розв'язанні цих проблем. Рахунок збитків держави вже йде не на мільйони — на десятки мільйонів гривень. І що б не писали та не казали окремі політики, Президент України Леонід Кучма послідовно та твердо проводить свою лінію на жорстку боротьбу з організованою злочинністю. Його укази, спрямовані на посилення цієї боротьби, визначають пріоритетні напрями у роботі правоохоронців.

Щодо ефективності діяльності органів прокуратури дозволю собі навести кілька прикладів на підставі статистичних даних. Так, за 9 місяців 1997 року було виявлено 878 організованих злочинних угруповань, що скоїли 6 тисяч злочинів. У суди направлено 1769 кримінальних справ відносно учасників цих злочинних груп. Є здобутки і в інших сферах прокурорської діяльності. За період з січня по листопад цього року прокурорами виявлено 178 тисяч порушень закону. На захист громадян порушено 52 тисячі позовів до судів загальної юрисдикції. За результатами прокурорського реагування скасовано та змінено судові рішення у кримінальних справах відносно 5229 осіб.

Враховуючи те, що порушення прав і свобод громадян мають, можна сказати, повальний характер, органи прокуратури особливу увагу приділяють відновленню цих прав. Досить сказати, що за 10 місяців поточного року до органів прокуратури України надійшло 152 тисячі скарг. Безпосередньо до Генпрокуратури — 6660. У більш як 360 випадках факти підтвердилися, і було вжито необхідних заходів. Станом на початок листопада, з січня ц. р. 2791 чоловік побували на особистому прийомі в Генеральній прокуратурі, зокрема Генеральний прокурор прийняв 127 чоловік, його заступники — 174 чол. Реабілітовано близько 15 тисяч жертв політичних репресій.

Це, так би мовити, наш позитивний баланс. Однак говорити, що прокуратура працює так ефективно, як це потрібно, не доводиться. Не все ще зроблено для неухильного додержання законів у країні. Але це не має перекреслити важку працю тисяч працівників прокуратури, як це зробили народні обранці під час дня уряду у Верховній Раді у жовтні цього року. Я категорично не погоджуюся із незадовільною оцінкою роботи прокуратури, що її «поставили» нам депутати. Органи прокуратури не борються зі злочинністю, а здійснюють нагляд за законністю та діяльністю правоохоронних органів, які саме цю роботу й виконують. Їхню ж роботу незадовільною не визнано. Де ж тут логіка? Та, певно, ніхто й не хотів приймати логічного рішення. Швидше за все, оцінюючи нашу роботу, депутати керувалися політичними мотивами, адже скоро вибори. Багато хто прагне мати «кишенькового» Генерального прокурора. Однак незважаючи не політичні маневри цих сил можу однозначно заявити: «кишеньковими» ні Генеральний, ні підлеглі йому прокурори не будуть. А щодо ефективності нашої роботи, то вимагати високого рівня від прокуратури радянського зразка не можна.

(Закінчення на 8—9-й стор.).

Реальна загроза безпеці 8-9

Чи можна сподіватися на успіх реформи в Четвертій республіці? 10

Економічну кризу можна «відмінити», якщо...

ДЛЯ ТОГО щоб почали працювати підприємства, треба вирішити чотири проблеми. 1. Коли в підприємства немає власних грошей, щоб відновити (розширити) виробництво, в нього має бути можливість позичити їх у банку за ціною не вище 15% річних. 2. Позичивши гроші, спрямувавши їх у господарський оборот і заробивши прибутки, підприємство має знати, що їх не вилучить геть податкова система (наші податки вдвічі вищі від критичного розміру, за яким починається руйнація економіки). 3. Поставивши продукцію (послуги), підприємство має бути впевненим, що за них йому заплатять. 4. Підприємство і люди повинні мати змогу купити все потрібне (товари, послуги), якісне й дешеве, тобто слід демонополізувати економіку і розвинути конкуренцію. Без розв'язання цих проблем економіка ніколи не підніметься.

Як це зробити? Я запропонував механізми та технологію розв'язання проблеми у «Плані виходу економіки України з кризового стану», коротенький зміст якого я пропоную читачам. 24 вересня ц. р. цей план розглядала Верховна Рада України й успішно провалила його... Було завалено і механізм виходу з кризи, розроблений і запропонований мною після умови 1995 р., як і інші чотирнадцять законопроектів, які я подавав для вирішення економічних проблем України за останні 1,5—2 роки. Взагалі в парламенті цього скликання жоден законопроект, розроблений мною, не було прийнято.

Прошу не сприймати цей виступ у газеті як свою передвиборчу програму, бо йти на вибори до наступного парламенту не збираюсь: я глибоко усвідомив, що парламенту вихід з кризи ні до чого, що мої знання і моя праця тут не потрібні, і боюся, що наступному, обраному за партійними списками, — і поготів. Пропоную для тих, хто пройде, використати, якщо буде змога.

Податки

Домінанта податкової системи: загальний (максимальний) обсяг всіх податків, податкових платежів, нарахувань та відрахувань, що сплачує підприємство до бюджетів всіх рівнів, не може перевищувати 30% від суми: брутто-фонд оплати праці + брутто прибуток підприємства. Залишити такі податки (не названі тут —скасувати).

Залишити ПДВ за законом, що був чинний у першій половині 1997 року, зменшити ставку оподаткування наполовину (тобто до 10%). (Застосування новоприйнятого Верховною Радою України закону про ПДВ — надто шкідливе для економіки України). Податок на прибуток (за старим законом) — 20% від бази оподаткування. Податок на власників транспортних засобів — у чинних розмірах. Податок на землю — в чинних розмірах.

Податок на майно для юридичних осіб у розмірі 1 % від вартості майна запровадити з 2002 року. Податок на майно для фізичних осіб у розмірі 0.5% від вартості майна запровадити з 2002 року. Прибутковий податок з громадян (з основного заробітку) сплачувати за наявною шкалою з верхньою межею оподаткування не вищою 30%. Скасовується 20-процентне додаткове оподаткування заробітку за сумісництвом. Податок на сукупні доходи громадян запровадити з 2003 року.

Дивіденди від акцій та проценти за вкладами в банках населення оподатковувати кінцевим податком у розмірі 5% і лише ту їх частину, що не реінвестується в акції резидентів, та/або збільшення розміру коштів на депозитах (терміном не менш як на один рік), чи на купівлю державних цінних паперів (за дорученням власника закупове безоплатно банк).

Податок на розмір орендної плати за житло встановити до 2003 року не вище як 5%.

Кошти фонду соціального страхування в розмірі 8% акумулюються на рахунках підприємств. Невикористана їх частина за результатами року може бути спрямована підприємством на медичне страхування працівників.

Відрахування до Пенсійного фонду встановити в розмірі 25% від фонду оплати праці. Акцизи зберігаються (один рік) у сьогоднішньому їх розмірі.

ПДВ на імпорт та ввізне мито анулюється лише на:

— сировину та енергоносії, матеріали та комплектувальні, які або не видобуваються (не виробляються) в Україні, або видобуваються (виробляються) в недостатній кількості. Не анулюється для реекспортерів та експортерів вказаної продукції (але сплачується під час експорту — до перетину митного кордону України);

— обладнання, устаткування та технології, що мають вдвічі вищу продуктивність і вдвічі вищий рівень енергозбереження від аналогічного, що виробляється в Україні. Не анулюється для реекспортерів вказаної продукції (але сплачується під час експорту — до перетину митного кордону України).

Анулювати експортне мито на всю продукцію, окрім невідновлюваних природних ресурсів. Індикативні ціни залишаються лише в інтересах антидемпінгової політики.

Анулювати рентні платежі та залишити незмінними платежі за спеціальне використання надр.

Не вводити нових податків, платежів та відрахувань до бюджету, крім перелічених. За приріст обсягів реалізації зменшувати на 30% податки в тому місяці, в якому було досягнуто приріст, і зменшувати розмір оподаткування лише тої частини прибутку, що отримано завдяки приросту реалізації.

Ліквідація дефіциту бюджету

А. Зменшення видатків з бюджету

Вирішити з іноземними кредиторами питання відстрочки сплати зовнішньої заборгованості на п'ять—сім років за кредитами (та платежами з їх обслуговування), взятими урядом України, та кредитами, зобов'язання з погашення та обслуговування яких перейшли до уряду.

Скоротити на третину фінансування управлінського апарату всіх видів та рівнів влади.

Заборонити виплату заробітної плати з бюджету працівникам небюджетної сфери.

Зупинити фінансування з бюджету господарської діяльності підприємств госпрозрахункової сфери.

Демонополізувати і віддати повністю у приватний сектор енергоринок та сферу житлово-комунального господарства, неурядовий зв'язок та транспорт.

Припинити державне фінансування капітальних, середніх та поточних ремонтів пасивної частини основних фондів (окрім усіх видів транспорту, що перебувають у державній та комунальній власності. Припинити фінансування з бюджету всіх видів капітального будівництва, окрім об'єктів енергетики, екології та всіх видів транспорту.

Б. Збільшення надходжень до бюджету

Отримати протягом чотирьох років за рахунок реалізації цінних паперів уряду та цільового стабілізаційного кредиту від міжнародних фінансових інституцій та іноземних держав 13 млрд. USD (1-й рік — 6 млрд., 2-й рік — 4 млрд., 3-й — 2 млрд., 4-й — 1 млрд. Але якщо згаємо ще один рік, то потрібно буде 19 мільярдів. Бажано отримати кредит терміном на вісімнадцять років, з початком виплати боргів та сум з його обслуговування на сьомий рік після отримання першого траншу. Ці ресурси спрямувати тільки під ліквідацію заборгованості та виплату заробітної плати працівникам бюджетної сфери і пенсії пенсіонерам на період різкого падіння доходів бюджету.

Отримати додаткові кошти за рахунок інтенсифікації процесу грошової приватизації.

Кредитна політика

Облікова ставка НБУ має бути вищою від фактичних темпів інфляції, але не в 10, а щонайменше в два рази. Якщо темпи інфляції не перевищують 3% річних, облікову ставку НБУ встановити в розмірі 5,6%. Ставка за депозитами в національній валюті не може бути меншою за облікову ставку НБУ. Ставка за кредитами для резидентів у національній валюті не може перевищувати більш як у 1,5 раза розмір облікової ставки НБУ. В разі перевищення маржі, отриманої комерційними банками, прибуток банків, одержаний від перевищення маржі, додатково оподатковувати за такою шкалою.

Коефіцієнт перевищення рівня облікової ставки НБУ (за наданими комерцбанками кредитами)	1.5	1.6	1.7	1.8	1.9 і більше
Ставка додаткового оподаткування отриманих додаткових доходів комерцбанків від перевищення рівня кредитної ставки понад 1,5 раза від облікової ставки НБУ	0.0%	10%	30%	60%	95%

У разі зниження маржі (зменшення більш ніж у півтора раза ставки за кредитами для резидентів порівняно з обліковою ставкою НБУ) розмір оподаткування доходів банків зменшувати за такою шкалою:

Розмір маржі (коеф. до облікової ставки)	1.5	1.4	1.3	1.2	1.1	1.05
Ставка оподаткування	20%	17.5%	15%	12.5%	10%	5%

Доходи банків, отримані від довгострокового кредитування резидентів (надання кредитів терміном понад три роки), оподатковувати за ставкою, зменшеною на 20%. У разі мобілізації кредитних ресурсів комерцбанків на закупівлю державних цінних паперів та на кредитування нерезидентів — 100% отриманого прибутку від операцій перераховувати до держбюджету як додатковий податок.

Ліквідувати резервування НБУ коштів резидентів —позичальників іноземних кредитів у ВКВ.

Ліквідувати режим ліцензування НБУ іноземних позичок резидентами України. Заборонити урядові України надавати гарантії нерезидентам у позичках резидентів і в іноземній, і в національній валюті. Запровадити принцип ешелонування у наданні кредитів з бюджету резидентам за такими рангами:

під пошук поки що неіснуючих потреб і варіантів їх задоволення (приклад таких потреб, звернений у ретроспективу: якби вас 200 років тому запитали: «Чи потрібен вам відеомагнітофон?»);

на кредитування виробництва імпортозамінної конкурентоспроможної продукції, попит на яку на внутрішньому ринку не задоволено;

на закупівлю технологічних ліній (та ноу-хау) для виробництва конкурентоспроможної на зовнішньому ринку продукції, попит на яку на зовнішньому ринку задоволений менш ніж наполовину, і потенційною здатністю збільшити її експорт з України за умови, що термін окупності цих ліній не перевищує 5—6 років;

на закупівлю технологій для виробництва традиційної для внутрішнього ринку продукції (для власного вжитку), але продуктивною силою більшою не менш як удвічі, ніж аналогічні технології власного виробництва та не менш як удвічі вищим рівнем енергозбереження порівняно з вітчизняним;

на закупівлю продукції для внутрішнього споживання, яку в найближчі 3—5 років ми власними зусиллями відтворити на рівні імпортної продукції не зможемо (комп'ютери, наприклад).

Емісійні кредити

Планову емісію 1998 р. у розмірі 3—5% здійснити в січні, але її ресурси спрямувати не на покриття дефіциту бюджету, а на кредитування приросту оборотних коштів «лежачих» підприємств.

Чергові (наступні) емісії здійснювати після акумуляції ресурсів першої емісії і отримання приросту ВВП в обсягах, які дозволяє фактично отриманий приріст ВВП.

Ресурси емісійних кредитів продати уповноваженим комерційним банкам України терміном на один рік як антикризові кредити за ставкою фактичного рівня інфляції на момент продажу. Комерційні банки продають підприємствам кредити з маржею, не вищою 4% річних. 100% перевищення розміру кредитної ставки понад зазначений розмір перерахувати до державного бюджету.

Комерційним банкам заборонити нецільове використання коштів антикризових кредитів. Максимальний розмір антикризових кредитів, що може отримати уповноважений комерцбанк, не може перевищувати 10% власних ресурсів.

Підприємствам:

кошти пільгового антикризового кредиту заборонити використовувати на ліквідацію заборгованості у заробітній платі та інших видів заборгованості, що мають характер фонду споживання, на ліквідацію заборгованості перед бюджетом та контрагентами, на фінансування капітальних вкладень, а також на фінансування капітальних та інших ремонтів, призначених для власних потреб;

заборонити розміщувати кошти антикризових кредитів на депозитних рахунках та позичати їх, конвертувати кошти кредитів в іноземну валюту (окрім як для потреб імпорту сировини, матеріалів, енергоносіїв, комплектувальних для власних потреб і лише під збільшення обсягів випуску та реалізації продукції);

заборонити перепродувати, міняти (бартер) сировину, матеріали, енергоносії, комплектувальні, що куплено за кошти пільгових антикризових кредитів;

зобов'язати підприємства спрямувати не менш як 80% отриманого прибутку на збільшення обсягів виробництва 20% спрямувати на зменшення заборгованості перед бюджетом, працівниками та контрагентами;

розміри пільгового антикризового кредитування можуть бути зменшені або кредитування може бути призупинено на наступний місяць за збільшення кредиторської заборгованості підприємств або пропорційно збільшені — за відповідного зменшення кредиторської заборгованості;

допускати збільшення розмірів антикризового кредитування також і під зменшення дебіторської заборгованості (окрім як перед бюджетом і працівниками) в разі, якщо вказане кредитування призводить одночасно і до ліквідації (зменшення) вказаної заборгованості, і до одночасного збільшення випуску та реалізації продукції;

підприємства зобов'язати протягом перших трьох місяців з моменту отримання пільгових антикризових кредитів не збільшувати частки фонду споживання (порівняно із середньомісячними обсягами, обчисленими за третій квартал 1997 р.) в обсязі реалізованої продукції. На четвертий та наступні місяці — не мають права збільшувати частки фонду споживання в обсязі реалізованої продукції ті підприємства, які допустили і не ліквідували дебетове сальдо заборгованості;

протягом першого року використання антикризових кредитів на підприємстві дивіденди, премії за результатами роботи за рік не нараховувати і не виплачувати;

не функціонуючі до моменту антикризового кредитування підприємства перші півроку з початку функціонування не сплачують податків, окрім відра-

хувань до Пенсійного фонду та перераховують до бюджету прибутковий податок з громадян (працівників). Наступних півроку сплачують всі податки (окрім зазначених — за половинною ставкою. Після року з початку антикризового кредитування — за повною ставкою.

підприємства, що функціонували (до 20% потужності) на початок антикризового кредитування, сплачують половинну ставку податку один рік з початку антикризового кредитування лише з приросту обсягів реалізації продукції.

Оподаткування приросту прибутку комерційних банків, забезпеченого ними за рахунок приросту обсягів пільгового антикризового кредитування, провадиться за ставкою, зменшеною на п'ятдесят процентів порівняно з діючою.

У разі мобілізації комерційним банком ресурсів пільгових антикризових кредитів не за цільовим призначенням до банку застосовувати санкції в обсязі десятикратного розміру мобілізованих не за призначенням ресурсів за кожний місяць їх використання.

Добір об'єктів для кредитування антикризовими кредитами

Добір об'єктів для кредитування атикризовими кредитами провадять уповноважені НБУ комерційні банки-резиденти серед підприємств, що мають право на отримання вказаних кредитів.

Добір відбувається за конкурсом, що його оголошують та провадять регіональні відділення уповноважених банків за таких умов.

Підприємства-претенденти подають заявки на отримання антикризових кредитів у регіональні відділення уповноважених банків, бізнес-плани та перелік платоспроможних покупців їх продукції (проекти договорів з ними). В заявках вони зазначають, на яких з перелічених умов вони погоджуються отримати вказані кредити:

під заставу майна, яке вони, минаючи процедуру банкрутства, погоджуються передати банку в разі неповернення кредитів;

передати банку контрольний пакет акцій свого підприємства як об'єкт застави;

продати контрольний пакет акцій банку, вказавши його ціну;

передати у довірче управління терміном до п'яти років контрольний пакет акцій.

Банки розглядають заявки та бізнес-плани, відбирають ті підприємства, які здатні відновити (збільшити) випуск та реалізацію продукції, і визначають обсяг необхідних кредитних ресурсів та подають свої заявки на них у НБУ. Одночасно банки розглядають можливість кредитування потенційних покупців.

До 1 грудня 1997 року НБУ (терміни умовні) разом з комерційними банками уточнюють кількість ресурсів, що має бути надано тим чи іншим банкам.

До 1 січня 1998 р. укладаються кредитні угоди комерційних банків з підприємствами. До цього ж терміну укладаються угоди підприємств з покупцями їх продукції.

Обов'язковим пунктом кредитної угоди має бути визнане право комерцбанку на санацію підприємства.

Розв'язання проблеми неплатежів

На період виходу з кризи «заморозити» погашення заборгованості господарюючих суб'єктів перед бюджетом у такий спосіб:

десять процентів отриманого підприємством приросту прибутку вони спрямовують на погашення заборгованості перед бюджетом;

сплачувати лише основний борг. Пеню, штрафи, неустойки не нараховувати, а нараховані списувати на збільшення внутрішнього боргу.

З моменту початку реалізації запропонованого мною плану бюджет забезпечує 100-відсоткову виплату поточних платежів (не допускати появи і приросту заборгованості у поточних платежах).

Наявну (на початок реалізації плану) заборгованість бюджету перед господарюючими суб'єктами бюджет погашає протягом трьох років за рахунок пропорційного зменшення податкових платежів підприємств до бюджету.

Наявну заборгованість бюджету перед фізичними особами бюджет погашає протягом трьох років за рахунок іноземного стабілізаційного кредиту, а також за рахунок пропорційного зменшення податкових платежів прибуткового податку з працівників у бюджетних установах. Для цього на підприємстві (в організації) відкривати окремі компенсаційні рахунки.

Наявну на початок реалізації плану заборгованість населення за комунальні платежі оформляти векселями, які подавати в бухгалтерію за місцем отримання заробітної плати (пенсій), і погашати протягом трьох років пропорційно, за рахунок отриманого приросту виплат заробітної плати.

До моменту початку реалізації плану надати статус платіжних документів борговим зобов'язанням (векселям), правам власності, цінним паперам, емітованим у законному порядку. Видати постанову НБУ (або спільну постанову НБУ і Кабміну) про порядок обліку та обігу вказаних документів як платіжних документів у банківській системі України.

Запровадити «електронні» гроші — пластикові картки (в т. ч. кредитні) та систему банкоматів, зменшивши тим самим сферу безготівкового обігу.

Залучення інвестицій

Прийняти подані мною закони «Про офшорну банківську зону в Україні» та «Про стимулювання залучення коштів неофіційного обороту в офіційний економічний оборот України». Зменшити податковий прес. Зняти всі обмеження на репатріацію прибутку в будь-якій формі (матеріальній, грошовій), отриманого нерезидентами в Україні. На п'ять років забезпечити незмінне податкове законодавство та законодавство щодо гарантій прав інвесторів. Ліквідувати державне та регіональні види держзамовлень.

Протекціоністська політика

Якщо суспільство ставить собі на меті не допустити зменшення споживання, то пропозиція продукції (товарів, послуг) на внутрішньому ринку (власне виробництво, плюс імпорт, мінус експорт) має бути не менш як на 5% більша, ніж того потребує сповна задоволений платоспроможний попит на неї.

Основою митного регулювання має бути захист внутрішнього споживача. Захист внутрішнього споживача має стати одночасно засобом захисту внутрішнього виробника. Отже, збільшення експорту продукції неможливе (навіть теоретично), якщо істотно (наполовину) не буде зменшено податковий тиск на господарюючих суб'єктів в Україні.

Якщо за недостатнього внутрішнього виробництва (і споживання товарів внутрішнього виробництва) піднімати ввізне мито на товари, то ціни на них збільшаться. При цьому внутрішні виробники не зупиняться перед відповідним підвищенням цін на свою продукцію (підвищенням до того рівня, щоб ціни залишалися конкурентними перед імпортними). За незмінного рівня заробітної плати:

впаде споживання всієї продукції, в т. ч. власного виробництва (через зменшення платоспроможного попиту), а за тим — її реалізація, далі впаде і виробництво;

необхідність підтримувати рівень споживання штовхне людей до різкого розширення тіньового бізнесу (і переливання офіційної економіки в тіньовий сектор) як джерела підтримання незмінного рівня споживання.

Застосувати захист внутрішнього споживача (а отже, через нього — і виробника) через зниження внутрішніх цін.

Якщо макроекономічні регулятори матимуть саме таку спрямованість, тоді умови для того, щоб внутрішній виробник поборов зовнішнього конкурента на внутрішньому ринку буде виконано, наш споживач не з патріотичних почуттів, а виходячи з особистих економічних інтересів, вибере продукцію свого виробника.

Коли рівень споживання підніметься вищими темпами, ніж рівень виробництва, і почне наростати дефіцит тих чи інших груп товарів, тоді слід зменшити ввізне мито на ті групи товарів, що опинилися в зоні дефіциту, щоб заповнити нестачу внутрішньої пропозиції і тим самим не допустити зростання цін на них. Одночасно заохотити приріст цієї продукції в Україні.

У разі надвиробництва деяких груп товарів, понад попит, на них (за умови, що попит платоспроможний) незначною мірою збільшувати ввізне мито, але на процент, не більший від проценту перевиробництва. Якщо після цього обсяги реалізації збільшаться, мито залишити незмінним до наступного перевиробництва. Коли обсяги реалізації продукції власного виробництва не збільшаться, але буде розширення збуту імпортної продукції, попередити власні підприємства, що на них чекає банкрутство, якщо вони не замінять техніку та технологію. Якщо почнеться зростання цін на цю групу товарів (більше від темпів інфляції), терміново зменшити ввізне мито на них.

Утім, весь перелік протекціоністських заходів, застосовуваних у тих чи інших ситуаціях, неможливо навести.

Розширення експорту продукції

забезпечити за рахунок трьох економічних умов.

Перша — забезпечення конкурентоспроможності нашої продукції на зовнішньому ринку за ціною (шляхом зменшення розміру податків, що входять у ціну, істотного збільшення продуктивності праці; це можливо за технічного переозброєння підприємства, для чого потрібний приріст власних коштів, що досягається зменшенням податків та заміною нестачі власних коштів кредитами за доступною (до 15 % річних) ставкою).

Друга — забезпечення конкурентоспроможної якості нашої продукції на зовнішньому ринку (шляхом заміни техніки та технології на більш прогресивну).

Третя — забезпечення збуту нашої продукції на зовнішньому ринку за рахунок ефекту першої пропозиції (шляхом розробок і постановки на виробництво нової продукції, якої до цього взагалі не було). Для цього, окрім двох попередніх умов (зменшення податків, доступність до кредитів), потрібні додаткові (цільові) кошти на проведення науково-дослідницьких та дослідно-конструкторських робіт.

Зменшення імпорту

досягти за рахунок таких умов:

забезпечення конкурентоспроможності нашої, імпортозамінної продукції на внутрішньому ринку в ціні (шляхом зменшення розміру податків, що входять у ціну, та/або істотного збільшення продуктивності праці).

забезпечення конкурентоспроможності якості нашої імпортозамінної продукції на внутрішньому ринку (шляхом заміни техніки та технології на більш прогресивну).

забезпечення збуту нашої продукції на внутрішньому ринку за рахунок ефекту першої пропозиції (шляхом розробок і постановки на виробництво нової продукції, якої до цього взагалі не було).

розширення (створення) потужностей українських підприємств з випуску імпортозамінної продукції;

митного обмеження імпорту (застосовувати як останній, винятковий захід, у разі, коли вичерпано можливості попередніх чотирьох умов).

Міграційна політика

Міграцію громадян України не обмежувати. Скасувати інститут прописки.

На період реалізації плану дозволити в'їзд в Україну на постійне проживання до досягнення пенсійного віку лише тим іноземним особам, що здатні самостійно профінансувати своє проживання в Україні за рахунок депозитів в українських банках (кредитних карток

українських чи іноземних банків) в розрахунку не менш як 400 дол. США на місяць і не вимагатимуть пенсії від української сторони. Особам передпенсійного віку, лише тим, котрі здатні покласти на депозит в українські банки суму не меншу в еквіваленті як 100 тис. дол. США на особу або пред'явити пенсійний поліс із країни прибуття розміром пенсійного забезпечення не менш як на 10 років. Виняток цього правила — видатні вчені, винахідники, видатні майстри культури та політемігранти.

Політика зайнятості

Жодних утисків (ні адміністративних, ні податкових) самодіяльному населенню, що торгує на базарах і не вимагає від держави допомогти з безробіття, доти, доки не почнеться приріст ВВП і не з'являться перші ознаки дефіциту висококваліфікованої робочої сили. Посилений контроль за сплатою мита з індивідуальних експортно-імпортних операцій фізичних, а особливо — юридичних осіб.

Для неорганізованих бізнесменів — фізичних осіб —запровадити єдиний податок — 50 гривень на місяць, решту податкових платежів та платежі за патенти, ліцензії, сертифікати і ін.) анулювати. До селян-торговців сільськогосподарською сировиною цей податок не застосовувати.

За появою перших ознак дефіциту висококваліфікованої робочої сили на підприємствах, що почнуть працювати, поступово піднімати вартість патенту на індивідуальну діяльність: для того, щоб реакумулювати людей зі стихійних базарів на свої попередні робочі місця.

Демонополізація

Демонополізувати енергоринок України відповідно до однойменного закону України, поданого мною на розгляд Верховної Ради України.

Демонополізувати житлово-комунальне господарство України відповідно до однойменного проекту закону України, поданого мною на розгляд Верховної Ради України.

Ліквідувати державну монополію на виробництво спирту та лікеро-горілчаних виробів за збереження режиму ліцензування вказаних видів діяльності. Ліквідувати монопольне утворення «Хліб України». Ліквідувати всі наявні монопольні структури (окрім природних монополістів) у сфері виробництва та торгівлі, надання послуг, окрім сфер виробництва та обігу зброї, отруйних та наркотичних речовин, друку грошей.

Заборонити створення всіляких монопольних структур у будь-яких сферах діяльності, окрім сфери управління державою (у всіх її функціях) та регіонами.

Соціальна політика

Проблеми соціальної політики вирішуватимуться самі по собі, автоматично, тобто в результаті піднесення економіки за цим планом.

Життєвий рівень підніметься на 20 % в 1998 р. і зростатиме надалі щорічно на 7—15 % в результаті реалізації плану: через зменшення цін (у структурі сьогоднішніх цін до 60 % — податки), через зростання заробітної плати, що виплачуватиметься на руки, не менш як на 20 % в 1998 р. і на 7—15 % —у наступні роки, збільшення витрат підприємств і організацій на неї. Квартирна плата зменшиться на 30 % внаслідок ліквідації плати за житлову площу в результаті реалізації положень проекту закону про демонополізацію ЖКГ. Плата за тепло, газ, електроенергію зменшиться на 25 % у результаті реалізації положень проекту закону про демонополізацію енергоринку.

Неприйняття до реалізації цього плану призведе до подальшого погіршення становища в економіці загалом та соціального становища малозахищених особливо, і темпами вищими, ніж темпи падіння економіки.

Володимир ПИЛИПЧУК,
народний депутат України, професор, академік АЕНУ.

РЕАЛЬНА ЗАГРОЗА

***ДРЕВНІ** греки й римляни створили міфи, в теперішньому розумінні — старовинні казки, про своїх богів, героїв та різних фантастичних істот. Міфи сучасні вже як соціальні казки творяться політиками.*

Один з поширених нині міфів, що фабрикуються в стратегічних центрах, в політичному середовищі і на сторінках преси, — це неможливість самодостатнього існування і розвитку України як держави, безперспективність її інтеграції в європейську і світову спільноту з одночасним налагодженням рівноправного, взаємовигідного співробітництва на двосторонній основі України і Росії. І ті, хто за таке співробітництво, і ті, хто проти, надзвичайно політизують, заплутують цю давно перезрілу проблему, що не може і не повинна бути розв'язана на користь лише однієї сторони. Тим часом на міждержавних переговорах російська сторона, по суті, домагається будувати взаємовідносини двох держав не на основі норм міжнародного права і європейських традицій, а виходячи з відомої формули: «Так історично склалося». В такому разі йдеться не про інтеграцію, а про об'єднання, що призведе до поглинання України сусідньою державою, зрощення України й Росії в один суспільно-політичний організм. На шляху до цієї мети використовуються найрізноманітніші засоби, економічні й політичні важелі впливу, слушні приводи і гасла, хрестоматійні стереотипи й ідеологічні штампи.

П. ОСАДЧУК

А. ЗІНЧЕНКО

Підстав до цих розміркувань багато. Одна з них — стаття Євгена Тодорова «Загроза безпеці України: міф і реальність» (газета «Голос України» за 17 жовтня 1997 р.). Автор статті, член парламентської фракції «Комуністи України за соціальну справедливість і народовладдя», переконливо продемонстрував своє вміння керуватися принципом: говоримо одне, а маємо на увазі інше. Його концептуальні твердження грунтуються на міфі, що покликаний приспати живу думку, а сказане про безпеку України, її національні інтереси й державні перспективи, на наш погляд, насторожує, в ряді місць потребує публічної відповіді, а то й заперечення. Тим паче, що в Москві з'явилися публікації на цю тему набагато відвертіші, гідні нашої уваги. Та про них мова трохи далі.

«Деякі мої колеги в парламенті, — скаржиться ображено Є. Тодоров, — ритуально-традиційно (!) залякуючи читачів «страхачками» про антиукраїнські підступи «комуністів-шовіністів», кажуть також про те, що Росія, яка, мовляв, агонізує й розпадається, за основний і мало не єдиний об'єкт своїх підступних зазіхань обрала Україну». Це твердження автора нічим не спростовується, хіба що він намагається його втопити у вирі знайомих нам хороших слів, звичних заперечень і пропагандистських риторичних фігур. Проте застосовуються цікаві аргументи.

«У сучасному світі, — переконує автор читачів, — боротьба ведеться не воєнно-політичними, а суто економічними методами, застосування яких, втім, не менш руйнівне, аніж використання найпотужнішої зброї». Без сумніву, тут він має рацію. Але чи в його інтересах пояснити, скільки коштує Україні, наприклад, монопольний диктат Росії на нафту та газ, причому цей диктат поширюється не лише на власне російську енергетичну сировину, а й на туркменську? Не каже Є. Тодоров, скільки зусиль докладає комуністична фракція в парламенті для того, щоб зберегти цю монополію. У цьому ж напрямі діє й владна номенклатура на місцях. Відомо, наприклад, з якою послідовністю голова облдержадміністрації та обласної ради Руслан Боделан і комуністичний за своїм складом корпус Одеської обласної ради ось уже кілька років чинять перешкоди в стратегічно важливій справі будівництва Одеського нафтового терміналу в Одесі (див. «Деловую неделю», 4 авг., 1997.). Це яскравий приклад того, як комуністи підривають економічну безпеку України. Адже забезпечення альтернативними джерелами енергопостачання — важливе завдання економічної стратегії кожної держави.

Дуже вже делікатно, так би мовити, між іншим, згадує він також і про «цукрову війну», яку веде Росія проти України, виконуючи волю власних цукропромисловиків, а головне — намагаючись якнайдужче допекти економіці своєї південно-західної «сестри» й посилити її залежність від себе та диктувати власні політичні умови. Яке вже там «братерство»! Власні інтереси передовсім. Так треба й говорити своїм виборцям. Втім, про це пише й сам Є. Тодоров, однак лише тоді, коли веде мову про підступний Захід. Стосовно Росії він з відомих причин цю формулу не використовує.

У світлі наведених та багатьох інших фактів прямої економічної агресії Росії проти України (чого варта лише, наприклад, блокада Миколаївського глиноземного заводу чи українських замовлень на ринку зброї в Азії тощо) відразу стає зрозумілий надуманий характер тверджень Є. Тодорова на зразок: «...загроза економічній незалежності-й державній безпеці України випливає передусім від високорозвинених країн Заходу, а не від ослабленої Росії». Чому передовсім? Свої інтереси треба відстоювати скрізь, як перед західними, так і перед російськими конкурентами. Саме така постановка питання є реалістичною. До того ж треба мати на увазі, що збереження надмірної залежності економіки України від російської, відсталої порівняно з західною за рівнем технології та дотриманням екологічних вимог, означає консервацію саме цієї відсталості.

Є. Тодоров повчає: «Слід давно зрозуміти, що власні, часто вельми егоїстичні інтереси Заходу для нього понад усе, і для їх задоволення він готовий піти на все і вже принаймні найменше зважатиме на інтереси інших країн, зокрема України». Давайте проведемо невеликий експеримент, замінивши географічні поняття і поставивши на місце слова «Захід» слово «Росія». Тоді ця фраза набуде такого вигляду: «Слід давно зрозуміти, що власні, часто вельми егоїстичні інтереси Росії для неї понад усе, і для їх задоволення вона готова піти на все і вже принаймні найменше зважатиме на інтереси інших країн, зокрема України». Чи знайдеться розважливий читач, який заперечуватиме правильність такого твердження?

У неприхованому прагненні сподобатися на виборах комуністи голублять ностальгійні союзницькі настрої серед частини виборців, залякуючи їх перспективою вступу України в НАТО та широкою співпрацею з європейськими структурами. Саме це наполегливо проводить у своїй статті Є. Тодоров. Натомість він виставляє ключову свою пропозицію: «Розвитку відносин України з Росією слід надати перевагу й вони мають більше перспектив, ніж відносини з Заходом». Власне, задля цього твердження, тобто намагання наглухо прив'язати Україну до російського вектора, й будувалася вся стаття.

Є. Тодоров переконує, що на сучасному етапі розвитку України немає жодних геополітичних загроз її безпеці. Джерелом для такого оптимізму стали, очевидно, експансіоністські ухвали російської Думи щодо Криму та Севастополя та відмови російської сторони від демаркації україно-російського кордону. Він цнотливо відмахується навіть від однієї думки про військову загрозу з боку Росії, називаючи її «параноїдальною галюцинацією».

***А МОЖЕ**, замість такого безоглядного оптимізму краще послухати самих російських політиків про їхні наміри. От хоча б узяти навчальний посібник, виданий під егідою генералів російського Генштабу (А. Дугин. Основы геополитики. Геополитическое будущее России. —М.: Арктогея. — 1997. — 608 с.). Чого варте, наприклад, лише спрямування назв частин, глав та параграфів цього посібника: «Передел мира», «Русские — народ империи», «Западная ось: Москва—Берлин», «Европейская империя и Евразия», «Россия немыслима без империи», «Военные аспекты империи», «Русский вопрос после грядущей победы!», «Геополитическая декомпозиция Украины» і т. ін. Вже сам по собі перелік цих позицій дуже показовий.*

Загальна геополітична концепція А. Дугіна дуже добре проілюстрована картами. Ось, скажімо, карта, присвячена геополітичному підтексту афганської авантюри. У поясненнях до неї читаємо: «Вторжение в Афганистан было продиктовано естественным стремлением Москвы прорвать «кольцо Анаконды» и выйти к теплым морям» (стор.101). Інша відбиває один з варіантів пошуку союзників у боротьбі з атлантичною «таласократією», тобто блоком Західна Європа—Північна Америка: «Геополитическая революция против планетарной» доминации Запада основана на союзе Бедного Юга с Россией-Евразией» (стор. 217). Бідний Південь — це мається на увазі Африка разом з Південною Азією, Аравією та Іраном. Планується, що їх «ущасливить» Росія — Євразія. Це одна карта, складена стратегами-геополітиками, що претендують на месіанську роль визволителів-завойовників і водночас будівників нової імперії — великої-превеликої Росії, що має домінувати над усім без неї нетямущим, безпорадним у теперішньому своєму статусі світом. Ще одна карта подає геополітичний перерозподіл зон упливу в Східній Європі між Росією й Німеччиною як результат нового зближення між «дружественными Россией и средней Европой (Германией)», перспективою якого стане створення «единого стратегического блока по оси Берлин — Москва». Товста лінія розмежування інтересів між союзниками: Росії дістануться Фінляндія, Білорусія й, звичайно ж — Україна, Балкани (без Хорватії й Боснії) (стор. 227). Практично це — повторення пакту Молотова-Ріббентропа 1939 р.

А. Дугін не випускає зі свого поля зору Україну. Визначення її місця — один з вузлових епізодів усієї концепції. Він трактує її в композиціях про «внутрішню геополітику Росії». Південну й Східну Україну, як і Молдавію, він включає в геополітичний «Русский юг». При цьому відзначає, що «над этими зонами континентальный стратегический контроль установлен. Но все они должны рассматриваться как базы дальнейшей геополитической экспансии на юг, а не как «вечные» границы России» (стор.343). Навряд чи останнє твердження є точкою зору самого лише А. Дугіна, особливо якщо брати до уваги його високих покровителів з російського Генштабу. Хто-хто, а вони точно знають, кого контролюють. У зв'язку з цим питання про начебто запаморочливі успіхи української зовнішньої політики набуває відтінку, який значно відрізняється від позиції офіційного Києва.

Для А. Дугіна однією з найбільш тривожних є проблема суверенної України: «Суверенитет Украины представляет собой настолько негативное для русской геополитики явление, что в принципе легко может спровоцировать вооруженный конфликт. Без Черноморского побережья от Измаила до Керчи Россия получает настолько протяженную прибрежную полосу, что само ее существование в качестве нормального и самостоятельного государства ставится под сомнение» (стор. 348). Для нього поява на цих землях нового геополітичного суб'єкта, який, до того ж, прагне ввійти до Атлантичного союзу, є «абсолютною аномалією». «Украина как самостоятельное государство с какими-то территориальными амбициями представляет собой огромную опасность для всей Евразии, без решения украинской проблемы вообще говорить о континен-

Не бути прокуратурі

(Початок на 5-й стор.).

Саме тому ми й розпочали структурну перебудову органів прокуратури. І таке реформування назріло не лише згідно з вимогами часу. Цього вимагає і Основний Закон держави — Конституція. Через деякий час завершується перехідний період, і за прокуратурою залишаться визначені Основним Законом держави функції: підтримання державного обвинувачення та представництво інтересів у суді; нагляд за оперативно-розшуковою діяльністю, слідством та дізнанням, дотримання кримінально-виконавчого законодавства.

Але до того часу прокуратура ще здійснюватиме роботу щодо загального нагляду, займатиметься слідством. Однак уже сьогодні деякі нетерплячі реформатори ратують за негайну відмову від функцій загального нагляду. Їхній аргумент такий — загального нагляду немає в аналогічних структурах країн Західної Європи. Самі ж ці функції слід передати чи то виконавчій, чи то судовій владі. Я впевнений, що законодавці, перехідними положеннями Конституції залишивши на певний термін за прокуратурою загальнонаглядові функції, вчинили мудро та по-державному.

Дійсно, модель прокуратур країн Західної Європи відмінна від нашої. Але ж там ніколи й не було стовідсоткової державної власності, тоталітарного державного механізму. На Заході проблеми розв'язувалися в одному правовому полі, у нас — у зовсім іншому. Сьогодні Україна переходить з однієї суспільної формації до іншої, де питання власності розв'язується однозначно в напрямі її роздержавлення. А в такій ситуації особливо потрібне втручання вищого наглядового органу, аби це реформування не перетворилося на суцільне розкрадання. Отже, якщо відразу передати ці функції виконавчій владі, тоді як чиновництву ще не прищеплено правової культури, то ризикуємо втратити конкретний нагляд за законністю правових актів са-

БЕЗПЕЦІ

тальной геополитике бессмысленно». Що на це скажете, товариш Тодоров?

Питання «Так что же будем делать с Украиной?», як бачимо, й досі залишається актуальним для російської політичної верхівки. У А. Дугіна на це запитання відповідь цілком чітка — **«геополитическая декомпозиция Украины»**. Саме так і називається один з параграфів п'ятої частини книги «Внутренняя геополитика России». **«Украина как государство не имеет никакого геополитического смысла. У нее нет ни особенной культурной вести универсального значения, ни географической уникальности, ни этнической исключительности. Исторический смысл Украины отражен в самом ее названии — «Украина», т. е. «окраина», «пограничные территории».** Його плани цілком однозначні: «Существование Украины в нынешних границах и с нынешним статусом «суверенного государства» тождественно нанесению чудовищного удара по геополитической безопасности России, равнозначно **вторжению на ее территорию. Дальнейшее существование унитарной Украины недопустимо. Эта территория должна быть поделена на несколько поясов, соответствующих гамме геополитических и этнокультурных реальностей»** (там само). Ця центральна формула концепції політичної стратегії щодо України виділена нами. Це й є політична реальність, яка має стояти перед українськими громадянами й політиками. Далі А. Дугін конкретно пропонує зони розчленування України й включення їх до майбутнього російського геополітичного простору. Не будемо перевантажувати читачів переказом цієї стратегії. За потреби вони можуть звернутися до цього навчального посібника або до публікації, наприклад, в «Деловой неделе» (1997. — № 24. — с.12).

ЦІЛКОМ імовірно, що знайдуться читачі, які з недовірою поставляться до наведених тут прикладів. Мовляв, чи варто приділяти увагу поглядам крайніх, на зразок А. Дугіна? По-перше, уважний аналітик зобов'язаний у питаннях, які стосуються безпеки країни, брати до уваги весь політичний спектр. По-друге, справді, звернімося до фігур респектабельніших, натренованих вимовлянням обтічніших формулювань. Візьмімо хоча б лідера найбільшої в Державній думі фракції Комуністичної партії Російської Федерації Геннадія Зюганова. На останніх президентських виборах він мав підтримку майже половини виборців, і, отже, є представником точки зору величезних мас російського електорату

Ще в жовтні 1994 р. він ділився успіхами в згуртуванні партій, які уособлюють в сусідніх з Росією державах рух за реставрацію СРСР: «Нам удалось установить связи с коммунистическим движением на всей территории СССР. Недавно лидеры девятнадцати компартий, образованных в республиках, договорились об общих действиях по восстановлению Советского союзного государства. Это исключительно важно...» (Зюганов Г. А. Верю в Россию. — Воронеж, 1995. — с.111). Тема реінтеграції імперії була однією з провідних у його виборчій кампанії.

Ще виразніше вона виділена в новій книжці лідера російських комуністів — «Россия — Родная моя. Идеология государственного патриотизма» (Москва: Информпечать, 1996. — 334 с.). Вона наскрізь пройнята російською великодержавницькою ідеологією, підкресленням неперервності імперської традиції: «... с точки зрения исторической, Россия являет собой особый тип цивилизации, наследующей и продолжающей тысячелетнюю традицию Киевской Руси, Московского царства, Российской империи и Союза ССР». Вона пройнята реставраторськими геополітичними ідеями, що виразно перегукуються з тими акцентами, які наполегливо розставляє А. Дугін. Так, Г. Зюганов наголошує, що «с точки зрения геополитической, Россия — стержень и главная опора евразийского континентального блока, интересы которого противостоят гегемонистским тенденциям «океанской державы» (США и атлантического «большого пространства»)» (стор.50).

Саме в такому дусі він розглядає й значення СРСР — як «продолжателя российской геополитической традиции», як «альтернативный центр мирового влияния, олицетворяющий... принципы «континентальной линии развития человеческой цивилизации» (стор.142).

Г. Зюганов вбачає життєві інтереси Росії **«прежде всего в том, чтобы собрать на своей земле, под защитой единой и могучей государственности всех русских людей, всех, кто считает Россию своей Родиной, все те народы, которые согласны связать с ней свою историческую судьбу».** Про те, як протягом віків народи «соглашались» пов'язувати свою долю з Москвою, добре відомо. Але Г. Зюганов, зрештою, й не приховує, що йому до душі старі вектори російської політики: **«отказаться от такой традиционной «собирательницы» земель» Москва не вправе — и не станет этого делать, как бы ни хотелось кому-то «затравить русского медведя в его «берлоге» (стор.147). «Империя — исторически и геополитически обусловленная форма развития Российского государства»,** — неодноразово наголошує він (стор.223, 250). Зрештою, сама його лексика є типовим зразком російського великодержавника. Він незмінно підкреслює необхідність **«политического воссоединения трех братских народов — великороссов, малороссов и белорусов. Составляющих в своем историческом триединстве ту державную ось, вокруг которой на протяжении веков формировалось мощное государство»** (стор.215). Саме це «триединство» він розуміє як один народ, звичайно ж, російський: **«С точки зрения национальной, Россия есть сложная этническая общность, в основе жизнеспособности которой лежит мощное национальное ядро великороссов, малороссов и белорусов»** (стор. 50). Отже, за старими царськими зразками Г. Зюганов відмовляє українцям навіть у праві на власне національне ім'я.

Як бачимо, немає жодних підстав розглядати концепцію Г. Зюганова в іншому ряду від геополітичної системи А. Дугіна та його кола. Нагадаємо, що комуністична фракція та шовіністична фракція Ліберально-демократичної партії на чолі з В. Жириновським становлять більшість у Державній думі Російської Федерації, а отже, відбивають настрої значних верств електорату. Тому перейматися рожевими настроями в питаннях зовнішньої безпеки України аж ніяк не випадає.

Можливо, що ці аргументи переконають Є. Тодорова і він, як народний депутат, буде дбати про безпеку своєї держави, підійде до справи як реалістичний політик. В усякому разі, можна погодитися з ним у тому, що «практично вся політична боротьба в Україні крутиться довкола стрижневої проблеми — проблеми вибору стратегічної орієнтації розвитку української держави. Непослідовність, половинчастість, боягузтво урядових рішень мають своїм джерелом саме нерозв'язаність основної проблеми — на кого орієнтуватися? На Захід чи на Схід, тобто на Росію? Природно, що безпринципове метання між двома полюсами геополітичного притягання не тільки не сприяє зміцненню міжнародного авторитету України, але й є причиною аморфності внутрішньої політики...» Переконливо і зрозуміло. Але чи варто Україні горнутися до того полюса притягнення, де її не чекають як державу? А якщо й чекають, то з однією метою — перетворити на підпорядковану територію, а згодом — складову і невід'ємну частину іншої держави.

На закінчення, замість висновків і дружніх настанов, ми радимо Є. Тодорову та його однодумцям познайомитися з матеріалами порівняно недавньої консультативної зустрічі «Росія і Україна на шляху до стратегічного партнерства», на якій авторитетно були представлені і українська, і російська сторони.

Наші ґості досить відверто продемонстрували свої експансіоністські пориви в любові до України. Їх дуже цікавили питання оволодіння українською власністю в процесі приватизації і роздержавлення привабливих об'єктів, так би мовити, від Української держави. Доступ до української власності, фінансових ресурсів під виглядом уподібнення наших економік, забезпечення їх структурної сумісності — то є надійна форма реалізації далекосяжних планів у розбудові єдиного економічного простору в єдиній євразійській супер-державі. Симптоматично, що на тій зустрічі наші любі гості чомусь обійшли увагою питання повернення в Україну наших культурних цінностей. Справедливо говорилося про необхідність спільної боротьби з мафією, наркоманією. Але чомусь у зв'язку з цим російська сторона не вважає за важливу роботу по делімітації і демаркації державного кордону між нашими країнами. Навіщо? Все довкола наше!

Кажуть, поодинці не виживемо. То, будь ласка, станьмо рівноправними у вирішенні всіх міждержавних проблем, тих економічних питань, де є спільні інтереси! А поки що, куди не повернися, — глухий кут, небажання бачити сусіда рівним, гідним партнером, як то заведено між сусідами в цивілізованому світі.

Вихід один, хто б там на що не претендував. Лише базована на власних інтересах зовнішня політика нашої держави, що враховує як історичний досвід, так і реалії у відношеннях з іншими державами. І збалансована внутрішня економічна, соціальна, екологічна, науково-технологічна політика складатиме надійну основу національної безпеки України, її розвитку, відродження нації, створення процвітаючого громадянського суспільства. Без державницького підходу до розв'язання порушених нами надзвичайно важливих проблем неможливо побудувати нормальне життя в нашій країні, що давно вистраждала свою державність і не чекає «рятівників» ні зі Сходу, ні з Заходу.

Петро ОСАДЧУК,
народний депутат України;
Арсен ЗІНЧЕНКО,
кандидат історичних наук.

«КИШЕНЬКОВОЮ»

мих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, тобто нагляд за всевладним чиновником. Історія людства свідчить: не буває так, щоб чиновник ефективно наглядав сам за собою. Тим самим під загрозу буде поставлено інтереси громадян.

Але ніхто не заперечує того, що слід міняти саму ідеологію функції загального нагляду. І ми сьогодні її міняємо. Ми не можемо миритися з тим, що кожний другий акт прокурорського реагування — формальні подання. Менше половини зловмисників реально притягуються до відповідальності, а значна частина кримінальних справ, порушених у сфері економіки та фінансів, з питань зарплати та бюджету, довго не знаходять свого законного вирішення. Ось чому ми змінили саму логіку здійснення цієї функції —переходимо від кількості до якості, відмовилися від практики повальних загальнонаглядових перевірок та широкомасштабних пошуків порушень законності. Предметом нашої уваги передусім стали порушення кримінального характеру або такі, що завдали значної шкоди державним, колективним та особистим інтересам.

Ще одна проблема, — негативне співвідношення між управлінськими структурами і виконавцями районної та міської ланки. Значні зусилля апаратів прокуратур області та держави витрачаються на непотрібне листування відносно недоліків у роботі міськпрокуратури де, на жаль, залишилися, молоді спеціалісти та пенсіонери. Тобто ті, хто «поки» чи «вже» не можуть працювати в керівних структурах. Таким чином, «в окопах» падають з ніг від чорнової роботи та браку людей, а на «верхніх поверхах» — від листування між собою щодо недоліків та труднощів роботи на місцях.

Головна наша мета врешті-решт — привести структуру органів прокуратури у відповідність з конституційно визначеними функціями та підвищити ефективність роботи. Реорганізація на наступному етапі торкнеться прокуратур обласного рівня.

Олег ЛИТВАК,
в. о. Генерального прокурора України,
державний радник юстиції.

Чи можна сподіватися на успіх адміністративної реформи в Четвертій республіці?

***З** 24 серпня 1991 року поєднано чимало важливих подій. Це, насамперед, День народження нової України, початок відліку часу ще однієї спроби на теренах нашої Батьківщини збудувати нове суспільство в рамках самостійної, незалежної держави. 24 серпня 1991 року — також День народження Четвертої української республіки.*

До перших трьох наших республік доля поставилася не дуже доброзичливо. Посміхнувшись на початку, вона поступово відверталася від України, а згодом майже забувала про неї, покидаючи напризволяще. Це було і за часів Богдана Хмельницького, і за часів УНР, а також у недалеку радянську епоху, коли в складі союзної держави існувала Українська соціалістична квазіреспубліка.

Шлях, який подолала Україна за останні шість років, тяжкий та суперечливий. Швидко минула ейфорія романтичних сподівань на заможне та безтурботне життя за умов самостійного господарювання у власному українському домі.

Успадкована від СРСР соціально-економічна криза за ці роки в Україні набула ще важчих, маловтішних ознак і становить реальну загрозу для існування нашої молодої держави.

Ознаки тривалої кризи можна зустріти в будь-якій сфері суспільного життя. В економіці це катастрофічне зниження показника внутрішнього валового продукту (на 51 відсоток за останні шість років), перебування половини вітчизняної економічної сфери у не контрольованому державою тіньовому секторі.

Не ліпші справи і в соціальній сфері, кризовий стан якої репрезентують значні масштаби офіційного та прихованого безробіття, заборгованість у заробітній платі, пенсіях, стипендіях та інших соціальних виплатах.

Помітнішою стає небезпечна тенденція розшарування громадян України на два полярних класи — дуже бідних та вельми багатих. За показником співвідношення прибутків між 20 відсотками найбагатших та 20 відсотками найбідніших, ми приблизно в п'ять разів випереджаємо такі економічно розвинуті країни Європи як Франція, Італія та Німеччина, що свідчить про небезпечний соціальний стан нашого суспільства. Нині в Україні фактично відсутній середній клас, який є основою стабільності кожної здорової держави.

На жаль, наведений перелік негараздів, що переслідують Четверту республіку, не є вичерпним, його ще довго можна було б доповнювати іншими негативними прикладами.

І вкотре постають перед нами такі старі і водночас актуальні запитання: «Хто винен? Що робити?»

Кваліфіковану відповідь на них дати непросто.

На мою думку, головна причина негараздів —недостатня готовність українського суспільства взагалі та державного апарату зокрема до вирішення такої глобальної проблеми, якою є проблема державотворення.

В сучасній Україні поняття «політична нація», «держава», «державний апарат» ще не повною мірою набули відповідного, властивого для інших країн соціального змісту. Зв'язки між ними досить слабкі і не гарантують достатню єдність та непорушність держави. Для того, щоб ці зв'язки якомога швидше зміцнювалися, насамперед, потрібна копітка, ефективна робота апарату державного управління. Саме докорінну реорганізацію діяльності цього апарату переслідує нещодавно задекларована потреба проведення адміністративної реформи в Україні.

Під нею слід розуміти комплекс організаційно-правових заходів, спрямованих на трансформацію діючої системи і структури органів державного управління задля їх ефективнішого функціонування, вчасного та повного виконання покладених на них завдань.

Україна, звичайно, не є піонером у справі здійснення такої реформи. Позитивний досвід США, Франції, Великобританії та інших держав показує нам, що адміністративна реформа — тривала, багаторічна робота, яка в першу чергу вимагає інтенсивної співпраці усіх гілок державної влади.

У липні поточного року указами Президента України було утворено Державну комісію з проведення в Україні адміністративної реформи та затверджено її персональний склад. Проте, незважаючи на те, що до вказаної комісії увійшло чимало поважних фахівців, котрих небезпідставно можна віднести до політичної та наукової еліти країни, все ж існують певні сумніви стосовно досягнення успіху в підготовці та проведенні адміністративної реформи в сучасній Україні.

На мій погляд, головними чинниками, які визначатимуть позитивний результат цього заходу, є:

1. Достатні конституційні підвалини для організації ефективного процесу належного нормативного забезпечення проведення адміністративної реформи, які унеможливлювали б виникнення істотних суперечностей між представниками різних гілок держаної влади в питаннях стратегії здійснення реформи.

2. Усвідомлення потреби та практична підтримка проведення адміністративної реформи з боку чиновництва усіх рівнів державовладної виконавчої вертикалі.

Процесу безпосереднього здійснення адміністративної реформи має передувати ретельна підготовча робота, вектори якої мають спрямовуватись і на організаційне забезпечення цього заходу, і на усунення перешкод на шляху утворення зазначених вище умов.

Виходячи із ситуації, що склалася нині в нашій країні, підготовчий етап адміністративної реформи пропонується проводити в три стадії. На першій встановлюються часові межі, розробляється і приймається концепція реформи, на другій —вирішуються питання, пов'язані з реформуванням інституту державної служби, і, нарешті, на третій стадії — вдосконалюються чинні конституційні положення стосовно повноважень різних гілок державної влади.

Передбачаючи можливі заперечення необхідності існування останньої стадії, хотілося б докладніше пояснити свою позицію стосовно цієї проблеми.

З прийняттям нової Конституції залишається остаточно не розв`язаною проблема організації влади в державі. Стаття 6 Конституції містить положення про те, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Однак недостатньо лише поділити владу та наділити її конституційними повноваженнями. Необхідно також виробити та зафіксувати в Основному Законі дійовий, ефективний механізм функціонування та співпраці цих владних гілок, який би виключав можливість виникнення глибоких конфліктів між ними, передбачав сувору відповідальність за помилки та прорахунки, допущені під час проведення державної політики.

Згідно зі статтею 5 Конституції, наша держава є республікою. Та зміст конституційних положень не дає змоги визначити, яка саме це республіка —парламентська чи президентська. Більшість вітчизняних учених-правників схиляються до думки, що в Конституції передбачено парламентсько-президентський варіант. То, може, саме в цій компромісній моделі і є одна з головних причин неефективної діяльності державного апарату в Україні, гальмування реформування суспільного життя, зокрема проведення адміністративної реформи? Згадаймо, з яких причин протягом тривалого часу не набувають або не набували чинності важливі закони України «Про Кабінет міністрів України», «Про місцеві державні адміністрації» та інші або скільки місяців приймався Верховною Радою України державний бюджет на 1997 рік.

Уже досвід однорічного функціонування нової Конституції України показав, що певні її положення, зокрема, розділи IV «Верховна Рада України», V «Президент України», VI «Кабінет міністрів України та інші органи державної виконавчої влади» потребують змін та доповнень, які б зняли перешкоди, що є, для досягнення ефективної взаємодії та співпраці між законодавчою та виконавчою гілками влади.

На мою думку, ці зміни в першу чергу мають бути спрямовані на чітке визначення типу форми правління в державі. На проблемі, якою саме республікою, президентською чи парламентською повинна стати Україна, враховуючи її складність та багатоаспектність, тепер зупинятися не варто, це тема інших досліджень, інших статей.

На завершення слід зазначити: в Україні існує нагальна потреба проведення адміністративної реформи, яка б докорінно змінила функціонування системи органів державного управління. Успішне здійснення цього важливого заходу потребує скоординованих, узгоджених між законодавчою та виконавчою гілками влади дій. Якщо цього не буде досягнуто, сподівання на успіх адміністративної реформи у Четвертій українській республіці можуть виявитися марними, а її перспективи, як і досі, залишатимуться невизначеними та малооптимістичними.

Євген КУРІННИЙ,
кандидат юридичних наук.
Дніпропетровськ.

Генерал ЧЕРНИХ: Якби не вірив, шукав би іншу роботу

***Р**ІК очолює УМВС України у Полтавській області генерал-майор міліції Сергій Черних. За цей час вдалося дібрати команду однодумців, поліпшити статистику й до деякої міри піднести авторитет відомства.*

— І все-таки, чому в пересічного громадянина образ шерифа чи полісмена із Заходу викликає більше симпатій, ніж постать рідного дільничного інспектора або співробітника карного розшуку?

— Не будемо говорити за літературних героїв, вони — постаті вигадані й ідеалізовані, хоча, безперечно, були якісь реальні прототипи. Так само і за «роботу» полісменів із бойовиків, які мало не щодня демонструє телебачення. Навряд чи сподобається пересічним полтавцям наведення порядку, скажімо, за «рецептами» техаських рейнджерів або працівника французької кримінальної поліції, якого грає Бельмондо. До того ж, кумирів нерідко створює і преса. Тим часом на Полтавщині немало досвідчених правоохоронців, про яких варто розповісти читачам.

Це завдяки їм на Полтавщині останнього року не зареєстровано жодного розбирання між злочинними угрупованнями із застосуванням зброї. Ми маємо відносно них необхідну інформацію і контролюємо ситуацію. Убивств у поточному році зареєстровано близько 100. Без сумніву, цифра сумна. Хоча кожне друге убивство скоєно на побутовому грунті і, як правило, у нетверезому стані.

Розкриття убивств по області становить 90,9 відсотка за середнього показника по Україні — 85. Для порівняння наведу статистику: у Німеччині розкривають 87 відсотків убивств, Польщі — 86, Канаді — 77.

Нам вдалося розкрити такі тяжкі злочини, як, зокрема, розбійний напад на касу вузла зв'язку в Кременчуці, убивство трьох осіб татарської національності в Миргородському районі, вбивство з розчленуванням у Кременчуцькому районі (через півтора року після скоєння). Не припиняється пошук убивць сім'ї Пєнкіних та крадіїв картин з Полтавського художнього музею.

В умовах перебудови економічної системи дедалі більшого поширення набувають корисливі правопорушення. Ми здійснюємо комплекс організаційних і практичних заходів, спрямованих на захист чесного підприємництва, фермерства, а також вітчизняного ринку енергоносіїв, металу, цукру, спирту, зерна. Їх результатом стало викриття близько півтори тисячі злочинів економічної спрямованості.

Правопорушенням «сприяють» бартерні угоди. У місті Комсомольську в результаті лише однієї оборудки приватної фірми та злочинних дій її керівника держава втратила 50 тисяч доларів США. Порушено кримінальну справу, ведеться слідство.

— Ви завжди йдете на контакт із представниками мас-медіа. Водночас ми, журналісти, часто наражаємося на ігнорування наших розслідувань, а то й відверту зневагу з боку співробітників міліції. В чому тут причини?

— Буду відвертий: я не люблю узагальнень. Якщо маєте якісь конкретні факти, давайте обговоримо. Від себе скажу, що керівництво, колегія УМВС веде жорстку боротьбу з хамством, здирництвом, недбалістю окремих працівників міліції, чиї вчинки плямують авторитет міліції. І якщо перевірки підтверджують протизаконні дії наших співробітників, рішення приймаємо найсуворіші.

— Досить поширене твердження, що завдяки спонсорству органи МВС поріднилися не тільки з чесним бізнесом, а й з кримінальним...

— Як на мене, то спонсорству взагалі не може бути місця в роботі силових структур. Начальник райвідділу міліції не повинен оббивати пороги, щоб дістати десь пальне чи автомобіль на виїзд. Проте скрута примушує кожного керівника шукати вихід самотужки. І добре, що знаходяться люди, котрі розуміють проблеми правоохоронців і допомагають. З усією відповідальністю скажу: полтавська міліція приймає допомогу лише від чесних підприємців і бізнесменів.

— Попереду вибори, а отже спалах суспільної активності. Та чи не станеться знову, що саме міліція стоятиме на «останньому рубежі» — між чиїмись амбіціями і народом?

— Справа міліції — це охорона громадського порядку, а не політика. Тож хочу побажати всім нам, щоб «спалах суспільної активності» відбувався у межах закону, у цивілізованій формі.

— Змоделюймо ситуацію. Ви — проста людина і, маючи якісь життєві непереливки, змушені звернутися до міліції. Вірите, що вам допоможуть?

— Якби не вірив, шукав би собі іншу роботу.

Григорій ГРИНЬ.
Полтавська область.

Вміли прийняти, та не знаємо, як подати

(Початок на 5-й стор.).

№ п/п	Види нормативно-правових актів	Час і порядок набрання ними чинності	Нормативно-правові акти, якими регламентується даний порядок
1.	Закони України	Набирають чинності через 10 днів після їх офіційного оприлюднення, якщо інше не визначено самими законами, але не раніше дня їх опублікування. Підлягають офіційному опублікуванню протягом 15 днів після підписання і прийняття до виконання Президентом України. Офіційним (щодо законів України, а також інших актів Верховної Ради України, актів Президента України і Кабінету міністрів України) є опублікування тільки в таких друкованих виданнях, як: газета «Голос України» газета «Урядовий кур'єр» «Відомості Верховної Ради України» «Офіційний вісник України»	Ч. 3 ст. 57, ч.2 і 5 ст. 94 Конституції України. Ст. 20 Закону України «Про міжнародні договори України» від 22 грудня 1993 р. П. 1 ст. 6.10.3. Регламенту Верховної Ради України від 27 липня 1994 р. Ст. 1 Указу Президента України «Про порядок офіційного оприлюднення нормативно-правових актів та набрання ними чинності» від 10 червня 1997 р. № 503/97
2.	Закони, інші рішення, прийняті референдумом	Оприлюднюються у встановленому законодавством України порядку опублікування правових актів Верховної Ради України та місцевих рад і вводяться в дію з моменту їх опублікування, якщо у самому законі, рішенні не визначено інший термін. Датою прийняття закону, рішення вважається день проведення референдуму	Ст. 44 Закону України «Про всеукраїнський та місцеві референдуми» від 3 липня 1991 р.
3.	Постанови та інші акти Верховної Ради України нормативного характеру	Набирають чинності через 10 днів після їх офіційного оприлюднення, якщо інше не визначено самими актами, але не раніше дня їх опублікування в офіційному друкованому виданні	Ч. 3 ст. 57 Конституції України Ст. 4 Указу Президента України «Про порядок офіційного оприлюднення нормативно-правових актів та набрання ними чинності» від 10 червня 1997 р. № 503/97
4.	Укази і розпорядження Президента	Набирають чинності через 10 днів після їх офіційного оприлюднення, якщо інше не визначено самими указами та розпорядженнями, але не раніше дня їх опублікування в офіційному друкованому виданні	Там же
5.	Ухвалені урядом України і скріплені підписом Прем'єр-міністра України укази Президента України з економічних питань, не врегульованих законами (до 28 червня 1999 р.)	Набирають чинності через 30 календарних днів (за винятком днів міжсесійного періоду) після подання, одночасно з виданням таких указів, до Верховної Ради України відповідних законопроектів, якщо Верховна Рада України в зазначений період не прийме закон або не відхилить поданий законопроект 226-ма і більше голосами, але не раніше дня їх опублікування в офіційному друкованому виданні. Діють до набрання чинності законів, прийнятих Верховною Радою	Ч. 3 ст. 57 Конституції України Ст. 4 розділу XV «Перехідні положення» Конституції України
6.	Постанови розпорядження Кабінету міністрів України, які не визначають права та обов'язки громадян	Набирають чинності з моменту їх прийняття, якщо більш пізні й термін набрання ними чинності не передбачений цими актами	Ч. 3 ст. 57 Конституції і України. Ст. 5 Указу Президента України «Про порядок офіційного оприлюднення нормативно-правових актів та набрання ними чинності» від 10.06.97 р. № 503/97
7.	Постанови і розпорядження Кабінету міністрів України, які визначають права та обов'язки громадян	Набирають чинності з дня, передбаченого цими актами, але не раніше дня їх опублікування в офіційних друкованих виданнях	Там же
8.	Міжнародні договори України	Набирають чинності в порядку, передбаченому для інших нормативно-правових актів України, а саме: договори, які потребують ратифікації згідно зі статтею 7 Закону «Про міжнародні договори України», — в порядку, передбаченому для законів України; договори, які не потребують ратифікації, приєднання до яких або прийняття яких провадиться від імені України, — в порядку, передбаченому для указів Президента України. Зазначені договори публікуються у «Відомостях Верховної Ради України», в газеті Верховної Ради України та у «Зібранні чинних міжнародних договорів України»; договори, які не потребують ратифікації, приєднання до яких або прийняття яких провадиться від імені уряду України, — в порядку, передбаченому для постанов Кабінету міністрів України. Зазначені договори публікуються у «Зібранні постанов уряду України» (випуск цього видання з 1997 р. припинено) та в газеті уряду України; договори, які укладаються від імені міністерств або інших центральних органів державної виконавчої влади України, — з моменту їх підписання або з моменту їх затвердження міністерствами (відомствами), від імені яких договори були підписані. Ці договори публікуються у «Зібранні чинних міжнародних договорів України»	Ст. 10 і 20 Закону України «Про міжнародні договори України» від 22 грудня 1993 р. Пп. 2—7, 9 Положення про порядок укладання, виконання та денонсації міжнародних договорів міжвідомчого характеру, затверджене постановою Кабінету міністрів України від 17 червня 1994 р. №422
9.	Постанови та інші акти Верховної Ради України, укази і розпорядження Президента України, постанови і розпорядження Кабінету міністрів України, видані для службового користування або з грифами секретності	Офіційно оприлюднюються шляхом розсилки відповідним державним органам і органам місцевого самоврядування та доведення ними до відома підприємств, установ, організацій і осіб, на яких поширюється їхня дія. Набирають чинності з моменту отримання їх зазначеними державними органами або органами місцевого самоврядування, якщо органом, який їх видав, не встановлений інший порядок набрання ними чинності	Ст. 7 Указу Президента України «Про порядок офіційного оприлюднення нормативно-правових актів та набрання ними чинності» від 10 червня 1997 р. № 503/97
10.	Накази, положення, інструкції, правила, інші нормативні акти міністерств, інших центральних органів державної виконавчої влади, господарського управління і контролю, які торкаються прав, свобод і законних інтересів громадян або мають міжвідомчий характер	Набирають чинності через 10 днів після їх державної реєстрації, яка здійснюється Міністерством юстиції України, якщо в них не передбачений більш пізній-термін набрання чинності, але не раніше їх офіційного дня оприлюднення	Ч. 3 ст. 57 Конституції України Ст. 1—3 Указу Президента України «Про державну реєстрацію нормативних актів міністерств та інших органів державної виконавчої влади» від 3 жовтня 1992 р.
11.	Нормативні акти відділів, управлінь, інших служб органів державної виконавчої влади, господарського управління і контролю, які торкаються прав, свобод і законних інтересів громадян або мають міжвідомчий характер	Набирають чинності через 10 днів після їх державної реєстрації, яка здійснюється управліннями юстиції обласних, Київської і Севастопольської міських державних адміністрацій, якщо в них не передбачений більш пізній термін набрання чинності, але не раніше дня їх офіційного оприлюднення	Там же
12.	Постанови правління Національного банку України, що регулюють відносини, суб'єктами яких є фізичні особи	Набирають чинності через 10 днів після їх державної реєстрації, яка здійснюється Міністерством юстиції України, якщо в них не встановлений більш пізній термін набрання чинності, але не раніше дня їх офіційного оприлюднення, і не можуть мати зворотної сили	Ч. 3 ст. 57 Конституції України Ст. 16 Закону України «Про банки і банківську діяльність» від 20 березня 1991 р. П. 2 Постанови Верховної Ради України «Про введення в дію Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про банки і банківську діяльність» від 17 грудня 1996 р.
13.	Постанови правління Національного банку України, що регулюють відносини, суб'єктами яких не є фізичні особи	Набирають чинності в термін, встановлений цими постановами, а якщо такий термін не встановлено, то з дня прийняття, і не можуть мати зворотної сили	Ст. 16 Закону України «Про банки і банківську діяльність» від 20 березня 1991 р.
14.	Рішення сільських, селищних, міських, районних у містах, обласних і районних рад	Набирають чинності з дня їх офіційного оприлюднення, якщо радою не встановлено більш пізній термін введення цих рішень у дію.	П.5 ст. 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21 травня 1997 р.

Підготував Микола ХАВРОНЮК, юрист.

Інформація про випуск акцій відкритого акціонерного товариства «БУ-Житлобуд»

I. ХАРАКТЕРИСТИКА ЕМІТЕНТА

1.1. Фірмове найменування: «Відкрите акціонерне товариство БУ-Житлобуд (далі товариство), код ЗКПО 01269046.

1.2. Місцезнаходження: Закарпатська область, м. Ужгород, вул. Брестська, 18.

1.3. Дата заснування:

Товариство створено в процесі реорганізації ВАТ «Закарпатбуд» відповідно до рішення загальних зборів акціонерів від 24.05.1996 року, протокол № 2 та установчих зборів ВАТ БУ-Житлобуд, протокол № 1 від 16.07.1996 року і є правонаступником відособленого підрозділу ВАТ «Закарпатбуд» — Бу-Житлобуд, м. Ужгород, вул. Брестська, 18 Закарпатської обл. Товариство зареєстроване 16.08.1996 року. Розпорядження № 296 Ужгородської міської ради народних депутатів Закарпатської області.

1.4. Предмет діяльності:

Товариство має право займатися підприємницькою діяльністю, яка не суперечить чинному законодавству України, в тому числі:

— будівництво, ремонт, реконструкція, монтаж об'єктів промисловості, житла, соціального та культурного призначення, доріг, інженерних комунікацій тощо;

— виробництво будівельних матеріалів з усіх видів сировини та відходів промисловості;

— надання послуг з централізованого постачання та продажу будівельних матеріалів і товарів народного споживання, продукції;

— інші види підприємницької діяльності, що відповідають меті товариства і не суперечать законодавству України.

1.5. Бухгалтерський баланс станом на:

	01.01.97 р., тис. грн.	01.07.97 р., тис. грн.
АКТИВ		
1. Основні засоби та інші позаоборотні активи	634,1	626,5
2. Запаси та витрати	100,0	105,3
3. Кошти, розрахунки та інші активи	200,4	160,8
4. Баланс	***991,3***	***892,6***
ПАСИВ		
1. Джерела власних та прирівнених до них коштів	679,3	609,8
2. Довгострокові пасиви	—	—
3. Розрахунки та інші пасиви	312,0	282,8
4. Баланс	***991,3***	***892,6***

1.6. Звіт про статутний фонд:

статутний фонд затверджено у розмірі 161490 (сто шістдесят одна тисяча чотириста дев'яносто) грн. та розподілено на 161490 (сто шістдесят одна тисяча чотириста дев'яносто) простих іменних акцій номінальною вартістю 1 (одна) грн. кожна.

Статутний фонд оплачений на 100%.

1.7. Чисельність працюючих — 164 чол.

1.8. Основні професійні дані про керівників:

голова правління — Логвінов Микола Миколайович, освіта вища, кваліфікація — інженер-будівельник, виробничий стаж — 24 роки;

головний бухгалтер — Суфеляк Маргарита Петрівна, освіта середня, виробничий стаж — 18 років.

II. ОПИС ДІЛОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТОВАРИСТВА

Балансовий прибуток за станом на	01.01.97 р., тис. грн.	01.07.97 р., тис. грн.
	56,8	-8.0
Кредиторська заборгованість	312,0	282,8
Дебіторська заборгованість	200,3	160,7
Валюта балансу	991,3	892,6
Виручка від реалізації продукції	611,8	21,6
в тому числі:		
СМР	610,8	
Капітальний ремонт	1,0	

III. ДАНІ ПРО ЕМІСІЮ ЦІННИХ ПАПЕРІВ

3.1. Рішення про випуск акцій прийняте загальними зборами акціонерів, протокол № 7 від 20 червня 1997 року.

3.2. Мета використання фінансових ресурсів, залучених від емісії: формування статутного фонду товариства.

3.3. Обсяг емісії: 161490 (сто шістдесят одна тисяча чотириста дев'яносто) гривень.

3.4. Вид і категорія цінних паперів:

випускаються прості іменні акції однією серією «А» (у безпаперовій формі) №№ 000001 по 161490.

Права власників простих іменних акцій:

— брати участь у загальних зборах акціонерів;

— обирати та бути обраними до правління, ревізійної комісії та інших органів в товаристві;

— брати участь в управлінні справами товариства в порядку, визначеному статутом товариства;

— брати участь в розподілі прибутків товариства та отримувати їх частку (дивіденди);

— користуватися правом на придбання додатково випущених акцій;

— отримувати частину акцій, що їм належить у порядку, визначеному чинним законодавством та статутом товариства, заповідати їх у спадщину.

3.5. Дивіденди по акціях виплачуються за підсумками року за рахунок одержаного прибутку. Виплати проводяться не пізніше як протягом одного місяця з моменту завершення фінансового року товариства.

Дивіденди виплачуються за адресою: Закарпатська обл., м. Ужгород, вул. Брестська, 18.

3.6. Кількість, номінальна вартість і сума цінних паперів:

Загальна сума емісії — 161490 грн.

Кількість акцій — 161490 шт.

Номінальна вартість — 1 грн.

3.7. Акції колишнього ВАТ «Закарпатбуд» обмінюються на акції ВАТ БУ-Житлобуд, а також інших акціонерних товариств, що створені в процесі реорганізації ВАТ «Закарпатбуд», пропорційно співвідношенню розміру статутного фонду акціонерних товариств після реорганізації до розміру статутного фонду ВАТ «Закарпатбуд» до реорганізації.

Початок обміну — 15.12.97 р., кінець — 31.12.97 р.

3.8. Результати емісії цінних паперів даного випуску: акції сплачені та розподілені серед акціонерів (учасників) товариства на 100%.

3.9. Результати попередніх емісій цінних паперів:

Цінні папери раніше не випускалися.

3.10. Кількість іменних акцій, випущених емітентом, у тому числі акцій, що перебувають у власності керівних працівників:

випускається 161490 простих іменних акцій, у тому числі 9450 акцій належить керівним працівникам.

IY. ФАКТОРИ РИЗИКУ В ДІЯЛЬНОСТІ ЕМІТЕНТА

основними факторами ризику є можливість розриву економічних зв'язків з постачальниками та споживачами продукції товариства;

низька платіжна спроможність населення України, криза платежів;

можливість змін у законодавстві, які погіршать становище товариства.

Арбітражний суд Дніпропетровської області (320600, м. Дніпропетровськ, 27, вул. Куйбишева, 1а) порушив справу № Б15/2-259/97 г. про банкрутство ЗАТ «Промінвест» (322115, м. Дніпропетровськ, смт Ювілейне, вул. Радгоспна, 56; р/р 772467929, МФО 305299 в КБ «Приватбанк», код 23943655).

Претензії кредиторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Державна податкова адміністрація у м. Кременчук Полтавської області повідомляє, що арбітражним судом по Полтавській області порушено справи про банкрутство:

— ПП «1000» (юридична адреса: м. Кременчук, вул. Красіна, 29, кв.2; р/р 644450 в КБ «Приватбанк», МФО 331531; справа № 1260/3б).

— МПП «Демос» (юридична адреса: м. Кременчук, вул. Красіна, 63/62, кв.64; р/р 3468292 в УСБ, МФО 331348; справа № 1282/3б).

— ТзОВ «Термопласт» (юридична адреса: м. Кременчук, вул. Першотравнева, 38; р/р 467608 в КБ «Приватбанк», МФО 331531; справа № 1259/3).

— КП Фірма «Гратіс» (юридична адреса: м. Кременчук, вул. Щорса, 76, кв.2; р/р 606605 в КБ «Приватбанк», МФО 331531, справа № 1218/2б).

— МПП «Сейм» (юридична адреса: м. Кременчук, вул. Щорса, 74. кв.39; р/р 1468964 в УСБ, МФО 331348; справа № 1101/2б).

— ТОВ «Ентерпрайз» (юридична адреса: м. Кременчук, вул. Переяслівська, 42; р/р 467036 в «МТ-Банк», МФО 331304; справа № 1187/3б).

— МПП «Баджин» (юридична адреса: м. Кременчук, вул. Ватутіна, 27, кв.44; р/р 468751 в «Укрінбанк», МФО 331177;; справа № 1149/3б).

— ТОВ «Екостандарт — Інвест — ЛТД» (юридична адреса: м. Кремечук, вул. Шевченка, 45; р/р 4670011 в «Укрінбанк», МФО 331177; справа № 1103/2б).

— ТОВ «ЗЕПКФ «ОСФ» (юридична адреса: м. Кременчук, вул. Красіна, 29, кв.2; р/р 467225 в АППБ «Аваль», МФО 331638; справа № 864/3б).

— МПП «Олегро» (юридична адреса: м. Кременчук, вул. Першотравнева, 25; р/р 468115 в КБ «Приватбанк», МФО 331531; справа № 865/3б).

— МПП «Металобуд» (юридична адреса: м. Кременчук, вул. Гвардійська, 20, кв. 61; р/р 1468155 в УСБ, МФО 331348; справа № 1181/3б).

Претензії кредиторів і заяви санаторів подавати до арбітражного суду (м. Полтава, вул. Зигіна, 1) в місячний термін з дня опублікування оголошення.

Арбитражный суд Днепропетровской области возбудил дело № Б2—236/97 о банкротстве ООО ПКФ «Мария-С» (320112, г. Днепропетровск, ул. Электрическая, 34); р/с 489785 в облдирекции АКБ «Укрсоцбанк», МФО 305017, код ОКПО 05475653.

Кредиторам, а также возможным санаторам направлять заявления в месячный срок со дня опубликования данного объявления по адресу: 320027, г. Днепропетровск, ул. Куйбышева, 1-а, Арбитражный суд Днепропетровской области.

Арбитражный суд Харьковской области (310002, г. Харьков, ул. Сумская, 64) возбудил дело № 6356/7-74-39464 о банкротстве общества с ограниченной ответственностью «Сан» ЛТД. Юридический адрес: Харьковская обл., п. Коротич, ул. Низовая, 44; р/с 467530 в Харьковском отделении Укрсоцбанка, МФО 351801.

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются арбитражным судом на протяжении месяца со дня публикации объявления.

«ООО НПП «Югтехмаш», находящееся по адресу: г. Днепропетровск, пер. Октябрьский, 6, сообщает о своей ликвидации. Претензии принимаются в течение одного месяца со дня опубликования объявления.

Між Заходом і Сходом слід обрати одне?

Наша співпраця з Іраном подобається не всім

СВОЮ зовнішню політику наша держава проводить вже досить довго, щоб зрозуміти всю жорсткість відносин на світовій арені, але надто мало, аби навчитися протистояти «законам джунглів». І прагнучи вийти на ринки інших держав, ми й досі «набиваємо гулі». Зокрема, Україна має проблеми зі своїм стратегічним партнером — США — через нашу співпрацю з Іраном. Київ також змушений обмежувати контакти з Кубою з огляду на невдоволення Вашингтона.

Але якщо Сполучені Штати поки не зачіпали безпосередньо наших відносин з Кубою і погрози у законі Хелмса—Бертона залишаються для Києва поки лише погрозами, то україно-іранська співпраця не стала непомітною.

Певно, по пальцях можна перерахувати україно-американські зустрічі на високому рівні, під час яких не згадувалося б про Іран. Річ у тому, що ми беремо участь у російсько-іранському проекті з будівництва атомної електростанції в Бушері. Зокрема, харківське ВО «Турбоатом» має постачити до Ірану дві турбіни, кожна з яких потужністю один мільйон кіловатів.

За даними компетентних джерел, відмовитися від цього контракту, як того вимагають Сполучені Штати, ми не можемо. Адже це означало б неминучу загибель конкретного харківського виробника: атомні станції в Україні будувати не поспішають, американці це обладнання не куплять, а іранський і російський ринки для нас закриються автоматично, бо відмова України брати участь у контракті обернеться великими збитками для Москви та Тегерана.

Під час недавнього візиту до Вашингтона Президент України Леонід Кучма спробував іще раз пояснити віце-президентові Альберту Гору всю безпечність нашої співпраці з Іраном. Мовляв, Сполучені Штати марно побоюються, ніби Україна надасть Тегерану технології виробництва ядерної зброї, які можуть «випробовувати» на АЕС в Бушері. Питання нашого «внеску» в російсько-іранський контракт уже ретельно вивчалося з технічного боку, і було визнано: турбіни для атомної станції аж ніяк не нагадують ядерні технології, що так непокоять США.

Та, схоже, американці не збираються відступати. США тиснуть водночас і на Росію — головну сторону контракту, інтереси якої в Ірані значно більші. Москва не хоче руйнувати домовленостей з Тегераном і всіма силами протистоїть заокеанським політикам. Тоді, може, Вашингтон вважає нас «слабкою ланкою» в контракті, на яку варто натиснути, аби ланцюг розірвався?

Та хоч би що там було, а Україна нині в незавидному становищі. Газети багато пишуть про антикубинський закон Хелмса—Бертона. Проте рідко згадують закон Д'Амато, спрямований проти Ірану та Лівії як країн, що підтримують міжнародний тероризм і прагнуть заволодіти технологіями виробництва зброї масового знищення.

Цей документ, наголошують у США, прийнятий на виконання міжнародних санкцій ООН. Однак насправді й у цьому законі Вашингтон не уникнув спокуси дати вказівки всьому світові. Відтоді кожен, хто активно розвивав економічні відносини з Іраном, «мав справу» з Америкою.

Як тут не згадати плани україно-іранського співробітництва в рамках трикутника «Україна—Туркменистан—Іран»! Схема нашої роботи приблизно така: ми постачаємо товари до Тегерана, будуємо там промислові об'єкти, дороги, ведемо геологорозвідку, а Тегеран сплачує наші борги за газ перед Ашгабатом. Що станеться з цими проектами, якщо Вашингтон і надалі тиснутиме на нас?

Крім США, наполегливість виявляють й інші близькі партнери України. Зокрема, Ізраїль, який косо дивиться на наше співробітництво з Іраном. Добре, якщо нам удасться і вовків нагодувати, і овець живими залишити. А якщо доведеться обирати? Усупереч твердженню, що в нашій ситуації вибирати не доводиться...

Надія БЕДРИЧУК.

На знімку: після успішної операції проти Іраку «Буря в пустелі» 1991 року Вашингтон відчуває себе чи не єдиним блюстителем міжнародної законності. Тому він такий невдоволений нашою співпрацею з Іраном, проти якого введено санкції. Щоправда, здіймання галасу навколо «дружби Києва і Тегерана» скоріш нагадує «бурю в склянці води». У склянці, що її так дбайливо наповнює віце-президент США Альберт Гор українському Президентові Леоніду Кучмі.

Хроніка. Факти. Події

Москва

Маршрут російських алмазів залишається незмінним

З учорашнього дня набрала чинності торговельна угода між акціонерною компанією «Алмази Росії — Саха» (АК «АПРОСА») і південноафриканською транснаціональною корпорацією «Де Бірс» про продаж призначених для експорту російських алмазів. Відтепер експорт російських алмазів здійснюватиметься знову за одноканальною системою «Де Бірс» — нашого давнього торговельного партнера, заявив перший віце-президент — головний керуючий АК «АПРОСА» Лев Сафонов.

Нью-Йорк

Борг здатний викликати втрату голосу

Неспроможність Сполучених Штатів сповна сплатити внески до бюджету ООН може призвести до того, що Вашингтон втратить право голосу в цій найбільшій міжнародній організації. Такого розвитку подій не виключає Генеральний секретар ООН Кофі Аннан. «Згідно з нашими правилами, якщо у когось накопичилася дворічна заборгованість по внесках, то він втрачає свій голос, — зазначив він. — Поки Сполучені Штати не дійшли до цього. Але якщо б це сталося, то, вважаю, чинні правила слід було б поширити на США, як і на будь-яку іншу країну».

Пекін

Країна старішає?

2000 року загальна чисельність людей похилого віку в Китаї віком понад 60 років перевищить 130 млн. осіб. Це становитиме приблизно 10 відсотків від загальної кількості населення країни. Таким чином, Китай увійде до ряду «лідерів» за чисельністю престарілого населення країн.

Тайбей

Вибори програно, надію втрачено

Деякі члени керівництва правлячої на Тайвані партії Гоміньдан, політична опозиція і преса наполягають на відставці лідера гоміньданівців, глави тайванської адміністрації Лі Денхуея. У партійній верхівці, повідомляють із тайванської столиці, «шукають формулювання постанови питання про відставку». Опозиційна Демократична прогресивна партія (ДПП) твердить, що «тайванці втратили віру» в президента.

Причиною перших в історії Тайваню публічних вимог відставки президента стали підсумки виборів до місцевих органів влади, що відбулися в кінці минулого тижня. Гоміньдан уперше за майже піввікове безроздільне правління островом зазнав поразки.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та інформаційних агентств.

Світлана ЧАЛА, «Голос України» (з Кишенева)

Придністров'я готове до компромісу

НЕДАВНО в Кишиневі й Тирасполі побував міністр у справах СНД Росії Анатолій Адамішин. Але в цій поїздці він був зайнятий виконанням нових для нього функцій — координатора на переговорах щодо врегулювання придністровського конфлікту. Такі повноваження російський міністр одержав від Президента Росії Бориса Єльцина.

Дату приїзду обрано не випадково: 20 листопада після тривалої перерви у Кишиневі зустрілися Президент Молдови Петро Лучинський та лідер Придністров'я Ігор Смирнов. У Кишиневі вважали, що участь у бесіді російського координатора виявиться сприятливою і підштовхне Смирнова до компромісу.

Напередодні візиту російського міністра Голова Верховної Ради Придністров'я Григорій Маракуца висловив невдоволення як діями Кишинева, що «блокують реалізацію меморандуму з нормалізації відносин між Молдовою та Придністров'ям, який було підписано в травні в Москві», так і відсутністю належної реакції на це російських посередників. В інтерв'ю кореспондентові «Голосу України» він зазначив, що «Україна більш послідовна у виконанні меморандуму, ніж Росія». Він послався на те, що після укладення прямого договору між Придністров'ям та адміністрацією Вінницької області Кишинів заявив офіційний протест. Проте меморандум «розв'язав» руки Придністровському регіону у здійсненні самостійної зовнішньоекономічної діяльності». Анатолій Адамішин прибув до Кишинева з групою військових і, за його словами, обговорив з Президентом Молдови Лучинським та лідером Придністров'я Смирновим питання розподілу майна 14-ї армії. Як наслідок, Тирасполь погодився з тим, щоб певну долю (яку, поки невідомо) коштів, одержаних від реалізації військової техніки та зброї, було передано Молдові. Так Придністров'я пішло на компроміс, а раніше претендувало на половину армійського майна навпіл з Росією.

Адамішин домігся дозволу придністровської влади на вивезення з регіону більш як 200 тонн дихлоретану, термін зберігання якого закінчився. За словами заступника командувача сухопутних військ Росії Олександра Соколова, Україна дала добро на транспортування своєю територією, бо адреса доставки — один з українських заводів, де горючу рідину буде утилізовано.

У Кишиневі, заявив А. Адамішин журналістам, також обговорювалося питання гарантій безпеки, яких вимагає для себе Придністров'я. Як один із заходів Тирасполь називає введення українських миротворців у Дубоссари. Російський міністр підкреслив, що вже розв'язано питання про участь у миротворчій місії українських військових спостерігачів. А щодо миротворчого підрозділу, то, якщо домовленість про це буде досягнуто, Росія не заперечуватиме.

Уїк-енд із колегами

Відбулася неформальна зустріч президентів України, Литви та Латвії Леоніда Кучми, Альгірдаса Бразаускаса та Гунтіса Улманіса в резиденції «Залісся», повідомила прес-служба Президента.

Президенти трьох країн «мали протокольні консультації з широкого кола питань зовнішньополітичного, регіонального та економічного характеру». Основний акцент під час переговорів було зроблено на поглибленні економічного співробітництва України, Литви та Латвії. Обговорювалися також перспективи співробітництва в Балто-Чорноморському регіоні.

Головною темою бесід у зовнішньополітичному плані стали проблеми співробітництва трьох країн у сфері інтеграції до європейських політичних та економічних структур, координація дій у європейських та міжнародних організаціях.

Вацлав Клаус: «ПІТИ У ВІДСТАВКУ МЕНЕ ЗМУСИЛИ»

ТЕ, ЩО так довго намагалися зробити чеські законодавці, нарешті сталося. Ще півроку тому парламент Чеської Республіки поставив питання про недовіру урядові, очолюваному «батьком» реформ Вацлавом Клаусом. Проте після втручання Президента Вацлава Гавела та перестановок в уряді Вацлаву Клаусу вдалося втриматися в прем'єрському кріслі. Главі уряду дали відстрочку і запропонували переглянути свою реформаторську політику.

Чи міг очікувати Вацлав Клаус, що за якийсь час підніжку йому поставить власний заступник Йозеф Лукс, лідер християнських демократів. Саме віце-прем'єр порадив своєму начальникові подати у відставку, якщо Вацлав Клаус знав про сумнівне походження добровільних пожертвувань до фонду очолюваної ним Громадянської демократичної партії (ГДП).

Уперше про сумнівні надходження почали говорити ще торік, коли газета «Млада фронта днес» опублікувала статтю, в якій ішлося про те, що насправді «пожертвування» (кілька сотень тисяч доларів) надійшли з невідомих джерел. Скандал набув нових обертів, коли минулого місяця заступник голови ГДП Йозеф Желенець пішов у відставку на знак протесту проти фінансових махінацій навколо партійної каси.

Отже президент Вацлав Гавел, попри всі симпатії до Клауса, був змушений прийняти відставку уряду та оголосити початок переговорів. Перший тур, за участю лідерів трьох партій — партнерів по кабінету міністрів Клауса, відбувся одразу і без жодних результатів.

Вацлав Клаус однозначно заявив, що, коли його партію не задовольнять нові умови, ГДП поставить питання про дострокові парламентські вибори. «Я вважаю свою відставку кроком, до якого мене змусили, — наголосив він. — Чехія від цього не виграє».

Наступний тур переговорів відбудеться 15 грудня. А 13-14 планowано скликати надзвичайний конгрес ГДП, під час якого вирішуватимуть: продовжити повноваження Клауса як голови партії чи ні. Політологи вважають: якщо Вацлав Клаус залишиться біля керма ГДП, то партія втратить прихильність своїх колишніх партнерів по урядовій коаліції. А отже урядова криза може справді спричинити нові парламентські вибори.

Наталя ФІЛІПЧУК.

Тут молиться душа композитора

У *КОЛОННОМУ залі імені М. Лисенка Національної філармонії України відбулася унікальна імпреза. Перший хоровий фестиваль «Золотоверхий Київ» репрезентував програму з творів сучасного композитора Віктора Степурка «Той дивний світ...».*

Любителям музики ім'я композитора Віктора Степурка вже добре відоме. Випускник Київської державної консерваторії імені П. Чайковського по класу композиції професора М. Скорика і диригування професора Л. Венедиктова, лауреат премії імені Л. Ревуцького (1989 р.), президентський стипендіат В. Степурко неодноразово виносив свою творчість на суд публіки в програмах «Київ мюзик феста» та «Музичні прем'єри сезону». Його твори стали репертуарними в багатьох хорових колективах, записані на CD. І все-таки, у такому обсязі навіть досвідчені музиканти почули його твори вперше. Програму вечора було складено за принципом традиційних драм чи вертепу. У першому відділенні представлено духовні твори, у другому —світські. Спершу було слово — Бог. Либонь, для автора такої глибокої та емоціональної музики — то аксіома буття і свідомості.

Сприйняття — річ багатозначна, і, звичайно, можливі незбіжності. Мені цей масив творчості мого сучасника уявляється храмом, в якому молиться його душа. Не варто, либонь, заглиблюватися в деталі його непростої долі. Многотрудне життя, навчання далеко від батьків, потім — власна родина зі своїми проблемами. Робота у так званих «периферійних» музичних навчальних закладах. І — Творчість. Створення власного хорового ансамблю «Свят-коло», який став лауреатом Республіканського конкурсу імені М. Леонтовича. І — інвалідність. Участь у численних престижних фестивалях, виконання творів учасниками міжнародних конкурсів. І — життя у провінції. Але, мабуть, саме ця уявна невідповідність: власний побут — значущість діяльності і є ознакою майстерності, позначеної з неба.

Музика В. Степурка відкриває його сучасникам саме той канал, який дає енергію причетності до співтворчості. Тут можна сперечатися, можна іронізувати. Час покаже. Причащальні вірші Максима Березовського, літургії Артемія Веделя та Миколи Леонтовича також не одразу були прийняті.

У виконанні лауреата міжнародних конкурсів камерного хору «Київ» під орудою Миколи Гобдича пролунали П'ять духовних хорів, Київські розспіви та Концерт пам'яті Миколи Леонтовича на тексти канонічних молитов і псалмів.

Поринувши в музичну ауру творів сучасного композитора, ми занурюємося в потік теплих почуттів, проймаємося їхньою енергетикою, перетворюємося на якихось першородних створінь, повертаючись до природи єства... Нове життя партесного концерту в музиці В. Степурка набуває особливого сенсу «переклику» епох, спілкування з предками або нового слова в сучасності. На перший погляд, глибоко традиційна музика ця має дивовижні властивості. Вона дає неоціненні миттєвості взаємної любові і розуміння, всепрощення.

Друге відділення повернуло публіку, що вперше почула ці твори, в певний транс. Після умиротвореної благоліпності — раптом ця, як сказав сам автор, пародія на стародавні містерії та вертепи. «Супраментальний сон». Чули таке? Я розшифрувала це поняття як щось «надособистісне». Тому, як випливає зі сказаного вище, ми переносимося у світ, де царює «его». Тут — цілковитий декаданс з роздвоєнням особистості на чоловіче й жіноче начала («Павана у місячних тонах») і певний «кокаїновий стан» ірреальності буття другої «Павани у засніжених полях» чудово передали слухачам виконавці: Людмила Войнаровська (сопрано), Микола Гобдич (баритон), жіночий хор Педагогічного університету імені М. Драгоманова під орудою Людмили Байди, а також Георгій Черненко (ударні), солісти балету Національної опери України Т. Андрієва та М. Михеєв, хор музичного училища імені Р. Глієра під орудою Галини Горбатенко.

Композитором треба народитися. Це відчуття творця нової музичної історії має подолати всі сумніви, перемогти труднощі буття і вивести в цілковито новий вимір: творчість заради людства. Віктор Степурко, пройшовши через багато кіл життєвих страждань, піднявся у своїй музиці до рівня «супраментальності». І тепер це — наша справа: відчути й увійти в її потік.

Складне було завдання у хору Педагогічного університету під орудою Людмили Байди. Її колектив створив, по суті, нову версію «Павани в місячних тонах». Прем'єра твору відбулася торік з участю контртенора, лауреата міжнародних конкурсів В. Сліпака. Напередодні фестивалю «Золотоверхий Київ» довелося робити нову редакцію.

— Василь Сліпак підписав контракт з хором Паризької опери, і нам довелося переорієнтуватися на солістку Людмилу Войнаровську. Вона чудово виявила всі свої можливості — досвід виконання сучасної музики, суто акторську пластику. Співачка опинилася у своїй стихії: з нею легко і зручно працювати. Взагалі надзвичайно приємно спілкуватися з такими талановитими виконавцями-солістами, а також з моїм дивовижним хором, — сказала після концерту доцент Педуніверситету Людмила Байда.

«Притча со-Творіння» — хорова картина-диптих на вірші А. Трохименка — продовжила нашу мандрівку у просторі творчої уяви митця. «Це — форма літературно-музичної естетики символізму. В композиційному плані суть інтриги — у конфлікті праобразів звукових комплексів із соціо-жанровими символами», — так пояснює свою музику слухачам В. Степурко.

Камерний хор «Київ» знову вразив уяву і своїм неповторним пташиним хором, і стогоном чайок, і неймовірними звуковими знахідками, і запалом, а до того ж — яскравою театральністю і тонкою музичністю виконання.

«Золотоверхий Київ» відкрив багатьом ім'я Віктора Степурка. Попереду — нові відкриття. У своєму виступі на фестивалі заступник начальника Головного управління культури Києва В. Ліновицька запевнила аматорів хорової музики, що ми щороку разом переживатимемо радість спілкування з чудовим мистецтвом наших сучасників у виконанні камерного хору «Київ» та їхніх колег. Заслужений діяч мистецтв М. Степаненко привітав усіх від імені Фонду сприяння розвитку мистецтв України і заявив: оскільки Україна — то великий хор, а в залі — його найкраща частина, значить, у нашої культури є майбутнє. До речі, у грудні хор «Київ» доводитиме це у «Карнегі-холі».

Вікторія МУРАТОВА,
музикознавець.

На знімку: композитор Віктор Степурко (у центрі) з дочкою Євгенією.

Реклама

ІНФОРМАЦІЯ (ПРОСПЕКТ ЕМІСІЇ) ПРО ШОСТИЙ ВИПУСК АКЦІЙ АКЦІОНЕРНОГО КОМЕРЦІЙНОГО БАНКУ «МОРСЬКИЙ ТРАНСПОРТНИЙ БАНК»

1. ХАРАКТЕРИСТИКА ЕМІТЕНТА

Акціонерний комерційний банк «Морський транспортний банк» (далі — «МТБ») діє на всій території України.

Юридична адреса банку: Україна, 270903, Одеська область, м. Іллічівськ, вул. Леніна, 28.

Банківські реквізити: к/р 700161805 в Одеському обласному управлінні НБУ, МФО 328168.

Банк створено згідно з рішенням загальних зборів засновників (протокол № 1 від 15 вересня 1993 р.) та зареєстровано Національним банком України 5 листопада 1993 р., реєстраційний № 207, у вигляді закритого акціонерного товариства. «МТБ» реорганізовано у відкрите акціонерне товариство згідно з рішенням загальних зборів засновників 28.04. 95 р. та зареєстровано Національним банком України як відкрите акціонерне товариство 18.05.95р., реєстраційний № 207.

Засновниками банку виступили 16 юридичних осіб.

Зареєстрований статутний фонд за станом на 01.09.97 р. становить 11 814 000 грн., сплачений повністю.

Чисельність працівників — 103 чол.

Діяльність «МТБ» здійснюється згідно зі статутом та ліцензіями:

генеральною ліцензією Національного банку України на всі види банківської діяльності № 66 від 05.07.97 р.;

ліцензією Міністерства фінансів України на діяльність з випуску та обігу цінних паперів № 745 від 11.09.95 р.;

ліцензією Міністерства фінансів України на діяльність як депозитарія інвестиційного фонду чи інвестиційної компанії № 133 від 23.10.95 р.;

ліцензією Фонду державного майна України на посередницьку діяльність з приватизаційними коштами № 20 від 07.04.97 р.;

ліцензією Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку на право ведення реєстрів власників іменних цінних паперів № 329-Р від 04.06.97 р.

Предметом діяльності «МТБ» є:

надання фінансово-кредитних послуг на півдні України, а також на обраних регіональних, національних і міжнародних ринках шляхом відкриття філій та представництв;

фінансування соціальних програм і капітальних вкладень;

операції з цінними паперами;

довірчі операції за дорученням клієнтів;

інші операції згідно зі статутом та ліцензіями відповідних державних органів.

Довідка про сплату статутного фонду АКБ «Морський транспортний банк»

Договір між аудиторською фірмою «НІКО-9» і АКБ «МТБ» № 8151 від 28.03.95 р.

Ліцензія аудиторської фірми «НІКО-9», серія АБ, № 000040 від 03.03.93 р.

Дата складання довідки: 01.10.97 р.

Код ЄДРПОУ заявника: 21650966

Національний банк України;

Іллічівська міська податкова адміністрація;

міжнародна компанія «КРМG».

«МТБ» має такі фінансові показники:

Баланс «МТБ» на 01.01.97 р.

АКТИВ

№ Стаття балансу	Показник, тис. грн.
1. Каса	432
2. Кореспондентські рахунки:	
коррахунок в НБУ	901
коррахунки в іноземній валюті	1759
3. Кредити, надані клієнтам банку	2834
4. Міжбанківські депозити в іноземній валюті	7813
5. Міжбанківські кредити, що видані банком в іноземній валюті	1889
6. Вкладення в цінні папери, паї, акції,	7969
у тому числі в ОВДП:	6351
7. Основні засоби	937
8. Витрати за рахунок прибутку	1538
9. Дебітори	209
10. Інші активи	9186
ВСЬОГО АКТИВІВ	***35467***

ПАСИВ

№ Стаття балансу	Показник, тис. грн.
1. Фонди:	
1.1. статутний фонд	11814
1.2. резервний фонд	260
1.3. інші фонди	1655
2. Кошти клієнтів	
2.1. у національній валюті	1431
2.2. в іноземній валюті	3841
3. Депозити і вклади:	
3.1. депозити юридичних осіб:	3490
у тому числі в іноземній валюті	1218
4. Кредитори	20
5. Прибуток	3338
6. Інші пасиви	9618
ВСЬОГО ПАСИВІВ	***35467***

Звіт про фінансові результати та їх використання на 01.01.97 р.

Розділ 1. Фінансові результати

№ п/п Найменування показника	Прибуток, тис. грн.	Збиток, тис. грн.
1. Валовий дохід	5051	
2. Витрати		2422
3. Доходи від позареалізаційних операцій	709	
4. Балансовий прибуток	3338	

Розділ 2. Використання прибутку

№п/п Найменування показника	Сума, тис. грн.
1. Податок на прибуток	70
2. відрахування:	
а) до резервного та страхового фондів	460
б) до фонду виробничого та соціального розвитку	844
в) до фонду матеріального заохочення	150
г) інші цілі	14
3. Нерозподілений прибуток	1800
ВСЬОГО:	***3338***

Засновник (акціонер, учасник) —код ЄДРПОУ та назва	Вартість внеску до статутного фонду, грн.	Вартість внеску до статутного фонду, %	Форма внеску до статутного фонду	Обсяг сплаченої частини, грн.	Обсяг сплаченої частини, %
1. ПК «ROSSTOCK U. K. LIMITED»	3 250 000	27,5097	грошова	3 250 000	100,00
2. ПК «PONTADEL LIMITED»	3 534 190	29,9153	грошова	3 534 190	100,00
3.ТОВ «Синтез Ойл» 14343703	2 077 580	17,5857	грошова	2 077 580	100,00
4. АК «Comatrans S. A.»	1 500 000	12,6968	грошова	1 500 000	100,00
5. ТОВ «Альбіон лімітед» 13924657	306 430	2,5938	грошова	306 430	100,00
6.АК «MALF ENTERPRISES INC»	280 000	2,3701	грошова	280 000	100,00
7. СП «Новолог» 14299669	120 000	1,0157	грошова	120 000	100,00
8. ПІІ «МЕТАЛЗЮКРАЙН» 19349403	120 000	1,0157	грошова	120 000	100,00
9. ЗЕ АТЗТ «Мортек-сервіс» 20936985	120 000	1,0157	грошова	120 000	100,00
10.Товариство з обмеженою відповідальністю «ТРЕЙС» 19055067	126 000	1,0665	грошова	126 000	100,00
11. ЗЕАК «Галі» 19219586	90 800	0,7686	грошова	90 800	100,00
12.СП «Інтермінал» 20019071	58 000	0,4909	грошова	58 000	100,00
13. ХК «Домініка» 20934006	20 000	0,1693	грошова	20 000	100,00
14. ТОВ «Віра», 22480615	18 000	0,1524	грошова	18 000	100,00
15.АТЗТ «Сузір'я», 20957272	7 000	0,0593	грошова	7 000	100,00
16.ТОВ «Юта Лтд», 13967845	6 000	0,0509	грошова	6 000	100,00
17.Одеський морський торговий порт, 1125666	180 000	1,5236	грошова	180 000	100,00

Всього розмір статутного фонду АКБ «Морський транспортний банк» становить 11.814.000 грн., сплачений повністю.

Органи керівництва «МТБ»

Вищим органом керівництва «МТБ» є загальні збори акціонерів, які збираються не рідше одного разу на рік. У період між зборами акціонерів банком керує рада акціонерів банку, яка здійснює контроль за діяльністю правління банку і на підставі рішення загальних зборів акціонерів виконує окремі функції стосовно компетенції загальних зборів акціонерів.

Виконавчим органом «МТБ» є правління банку, до якого входять:

генеральний директор — Косьмін Олексій Миколайович, освіта — вища економічна, стаж роботи — 22 роки;

голова правління — Бурлака Євген Євгенович, освіта — вища економічна, стаж роботи — 9 років;

головний бухгалтер — Белініна Олена Володимирівна, освіта — вища економічна, стаж роботи — 18 років.

Контроль за фінансово-господарською діяльністю здійснюють:

внутрішній контроль — ревізійна комісія банку з 3 чоловік;

зовнішній контроль:

аудиторська фірма «Ніко-9»;

Баланс «МТБ» на 31.10.97 р.

АКТИВ

№ Стаття балансу	Показник, тис. грн.
1. Каса	684
2. Кореспондентські рахунки:	
коррахунок в НБУ	3062
коррахунки в іноземній валюті	13937
3. Кредити, надані банком	14732
4. Міжбанківські депозити в іноземній валюті	
5. Міжбанківські кредити, видані банком	2900
6. Вкладення в цінні папери, паї, акції	18280
у тому числі ОВДП:	17163
7. Основні засоби	1648
8. Витрати за рахунок прибутку	1089
8. Дебітори	121
9. Інші активи	15108
ВСЬОГО АКТИВІВ	***71561***

ПАСИВ

№ Стаття балансу	Показник, тис. грн.
1. Фонди	
1.1. статутний фонд	11814
1.2. резервний фонд	502
1.3. інші фонди	3900
2 Кошти клієнтів	
2.1. у національній валюті	8185
2.2. в іноземній валюті	19101
3. Депозити і вклади:	25
4. Міжбанківські кредити, отримані банком	2850
4. Кредитори	510
5. Прибуток	2186
6. Інші пасиви	22488
ВСЬОГО ПАСИВІВ	***71561***

2. ОПИС ДІЛОВОЇ АКТИВНОСТІ ЕМІТЕНТА

Акціонерний комерційний банк «Морський транспортний банк» створено на загальноприйнятих світових принципах банківської справи з метою сприяти фінансовому оздоровленню економіки України, підвищенню її життєздатності, розвитку міжнародних економічних зв'язків і торгівлі, становленню компетентної банківської системи на півдні України.

Банк має ліцензію на всі види банківських операцій, у тому числі на обслуговування бюджетних рахунків, дозвіл на діяльність щодо випуску та обігу цінних паперів, дозвіл на діяльність як депозитарія інвестиційного фонду чи компанії, ліцензію на право здійснення діяльності з ведення реєстрів власників іменних цінних паперів.

Банк планує спрямувати свою діяльність головним чином у три галузі економіки: транспорт, паливно-енергетичний комплекс, сільське господарство. Фінансування торговельних операцій здійснюється у всіх трьох галузях. Клієнтами банку є такі великі підприємства, як Одеський морський торговельний порт, Іллічівський СРЗ, АРК «Антарктика», ВАТ «Одеснафтопродукт», ВАТ «Одесагаз», ВАТ «Чорноморгідробуд» та інші.

Банк є членом Всесвітнього товариства міжбанківських телекомунікацій (S. W. I. F. T), підключений до світової системи торговельно-фінансової системи комунікацій «REUTER». Банком укладено угоди про обслуговування кредитних карток.

У липні 1997 р. «Морський транспортний банк» перший з комерційних банків України став членом Міжнародної торгової палати в Парижі, має широку мережу кореспондентських рахунків у найбільших банках світу (The Bank of New York, Chase Manhattan Bank, Republic National Bank of New York, Deutsche Bank, Commerze bank), а також 9 кореспондентських рахунків у банках країн СНД.

Банк має безбалансові відділення у містах Одесі та Овідіополі. У 1997 р. успішно проведено міжнародний аудит банку аудиторською фірмою «КРМG».

Для зручності клієнтів банк пропонує дві електронні системи віддаленої роботи клієнта з банком:

система електронних платежів «Клієнт-Банк»;

система голосової автоматизованої відповіді «Інек-Інформ».

АКБ «Морський транспортний банк» було обрано пілотним банком з переходу на міжнародну систему бухгалтерського обліку.

Баланс банку — достатньо стабільний, з можливістю у майбутньому збільшення активів.

Коефіцієнт ліквідності банку — 163,49 % за нормативного — 100 %, коефіцієнт платоспроможності — 75,56 % за нормативного — 8 %.

Основною політикою засновників і акціонерів банку є створення в південних регіонах України необхідних передумов для залучення довгострокових іноземних інвестицій. Для реалізації цієї мети на базі банку впродовж 1997 — 1998 рр. передбачено створити могутній фінансово-кредитний інститут (інвестиційний банк), що відповідатиме вимогам іноземних інвесторів і потребам підприємств морської транспортної та нафтової галузей.

3. ДАНІ ПРО ВИПУСК АКЦІЙ

Рішення про проведення шостого випуску акцій прийнято загальними зборами акціонерів 4 вересня 1997 р. (протокол № 13).

Мета використання фінансових ресурсів, залучених від емісії, — усі кошти, залучені від емісії, спрямовуються до статутного фонду банку з метою здійснення діяльності, передбаченої статутом, таким чином:

надання кредитів юридичним особам — 30 %;

надання кредитів банкам — 20 %;

купівля цінних паперів, державних та інших юридичних осіб — 30 %;

валютні операції на міжнародних грошових ринках — 10 %;

вкладення коштів у статутні фонди інших юридичних осіб — 10 %;

всього (12 000 000 гривень) — 100 %.

Загальний обсяг емісії становить 12 000 000 (дванадцять мільйонів) гривень. Категорія та вид акцій — прості іменні акції. Кількість акцій шостої емісії — 1 200 000 (один мільйон двісті тисяч) штук. Номінальна вартість однієї акції — 10 (десять) гривень. Акції випускаються єдиною серією А-VI з № 000 001 по № 1 200 000 включно.

Форма та термін розміщення акцій

Акції банку випускаються у безпаперовій формі (система записів в електронній базі даних).

Акції на пред'явника та привілейовані акції не випускаються.

Акції розміщуються шляхом відкритої передплати з 1 грудня 1997 р. по 1 квітня 1998 р.

Продаж акцій емітент здійснює самостійно. Прості іменні акції шостого випуску розповсюджуються серед юридичних і фізичних осіб на всій території України.

Акціонери «МТБ» мають переважне право на придбання акцій шостого випуску, а також право на пільгове придбання акцій (за номінальною вартістю) пропорційно кількості акцій, придбаних раніше. При цьому акціонер може передвідступити своє пільгове право на придбання акцій, у встановлених межах, третім особам. Для решти фізичних та юридичних осіб, які бажають придбати прості іменні акції «МТБ» шостого випуску, встановлюється курсова надбавка у розмірі 80 % до номінальної вартості акцій.

Відповідно до вимог Національного банку України юридичні особи, які мають намір придбати акції «МТБ» шостого випуску, повинні надати банку баланс (форма № 1) і звіт про фінансові результати та їх використання (форма № 2) на останню звітну дату. У разі досягнення чи перевищення у процесі передплати акцій п'яти чи більше відсотків статутного фонду «МТБ», зазначені документи мають бути засвідчені незалежною аудиторською організацією.

Для фізичних осіб необхідно надати довідку податкової адміністрації про джерело надходження коштів (у разі перевищення вартості купівлі акцій 100 (ста) неоподатковуваних мінімумів доходів громадян).

Після повної сплати акцій і внесення даних про акціонера до реєстру акціонерів «МТБ» власникам акцій видається виписка з реєстру «МТБ» на сумарну вартість та кількість придбаних ними акцій.

У разі недосягнення чи перевищення запланованого рівня передплати на акції розмір статутного фонду банку встановлюється з урахуванням фактично сплаченого обсягу випуску.

Власник простих іменних акцій має право:

брати участь в управлінні «МТБ» з правом голосу на загальних зборах акціонерів пропорційно до кількості акцій, які йому належать; голосування на загальних зборах акціонерів «МТБ» проводиться за принципом: одна акція — один голос;

на отримання частки прибутку від фінансово-господарської діяльності банку у вигляді дивідендів;

на отримання частки майна банку пропорційно кількості акцій, які є його власністю, у разі ліквідації банку;

на пріоритетне придбання акцій додаткових випусків.

За рішенням загальних зборів акціонерів «МТБ» і ради банку можуть бути встановлені інші додаткові пільги власникам акцій.

Акції придбавають фізичні та юридичні особи за готівку чи за безготівковий рахунок за адресою: Одеса, вул. Приморська, 6. Телефон для довідок — (0482) 210-640.

Початок продажу — 1 грудня 1997 р. Закінчення продажу — 1 квітня 1998 р.

Умови розпорядження акціями

Акціонери мають право здійснювати не заборонені законодавством України операції з акціями банку. Акціонер має право продавати, обмінювати, відчужувати іншим способом акції третім особам, лише за умови реєстрації відповідного переходу прав власності на акції банку в реєстрі акціонерів «МТБ».

Порядок виплати дивідендів

Дивіденди за акціями «МТБ» виплачуються за підсумками фінансового року з прибутку, який залишається у розпорядженні банку після сплати встановлених законодавством податків, платежів у бюджет, інших обов'язкових платежів. Розмір дивідендів і термін їх виплати встановлюються загальними зборами акціонерів банку. Місце, за яким виплачуватимуться дивіденди, якщо буде прийнято відповідне рішення: Одеса, вул. Приморська,6

4. ДАНІ ПРО ПОПЕРЕДНЬО ВИПУЩЕНІ АКЦІЇ

«МТБ» було проведено 5 емісій іменних акцій, які пройшли реєстрацію в Міністерстві фінансів України та Національному банку України.

Перша емісія

Було випущено 1400 простих іменних акцій номінальною вартістю 10 грн. Зареєстровано НБУ 05.11.93 р. № 207. Свідоцтво про реєстрацію випуску акцій в МФУ № 125/1/95 від 27.03.95 р.

Друга емісія

Було випущено 4600 простих іменних акцій номінальною вартістю 10 грн. Зареєстровано НБУ 08.06.94 р.№207. Свідоцтво про реєстрацію випуску акцій в МФУ №125/1/95 від 27.03.95 р.

Третя емісія

Було випущено 10000 простих іменних акцій номінальною вартістю 10 грн. Зареєстровано НБУ 04.11.94 р. № 207. Свідоцтво про реєстрацію випуску акцій в МФУ № 125//1/95 від 27.03.95 р.

Четверта емісія

Було випущено 164000 простих іменних акцій номінальною вартістю 10 грн, і 20000 привілейованих іменних акцій. Зареєстровано НБУ 18.05.95 р. №207. Свідоцтво про реєстрацію випуску акцій в МФУ № 220/1/96 від 25.04.96 р.

П'ята емісія

Було випущено 981400 простих іменних акцій номінальною вартістю 10 грн. Зареєстровано НБУ 05.09.96 р. № 207. Свідоцтво про реєстрацію випуску акцій в МФУ №437/1/96 від 27.09.96 р.

Таким чином, за станом на 01.10.97 р. «МТБ» емітовано 1 161 400 простих іменних акцій і 20 000 привілейованих іменних акцій, статутний фонд становить 11 181 400 грн.

Керівництво «МТБ» не є власниками акцій банку.

5. ЧИННИКИ РИЗИКУ

Особи, які мають намір придбати акції банку, повинні врахувати такі чинники ризику:

погіршення загальної економічної ситуації в Україні;

непослідовність економічної політики уряду й нестабільність законодавства;

форс-мажорні обставини (війна, стихійне лихо, надзвичайні обставини).

У номер

● *Київ*

Свідчать документи

13-мільйонний фонд Національної бібліотеки України імені В. Вернадського поповнився унікальними документами з особистого архіву відомого правозахисника, багаторічного в'язня радянських концтаборів Семена Глузмана.

В архіві, зокрема, зберігалися листи Івана Світличного, Василя Стуса, Андрія Сахарова. Свого часу папери було таємно відправлено на Захід.

У передачі матеріалів взяли участь Надзвичайний і Повноважний Посол Королівства Нідерланди в Україні Онно Хаттинга ван't Сант, генеральний секретар міжнародного фонду «Женевська ініціатива в психіатрії» Роберт ван Ворен, заступник голови СБУ Володимир Пристайко, директор бібліотеки ім. В. Вернадського Олексій Онищенко і власник архіву.

● *Сімферополь*

Кому належить влада?

61 відсоток кримчан переконані, що реальна влада в Криму належить мафії. Про це свідчать підсумки соціологічного опитування, проведеного Кримським центром гуманітарних досліджень. З півтори тисячі опитуваних 17 відсотків вважають, що в автономії керує Президент України, а 13 відсотків, що влада — в руках міліції. Лише 2 відсотки респондентів переконані, що реальною владою в Криму володіє Кабінет міністрів України.

«Нагодували» радіацією і забули?

Минулої п'ятниці близько 400 «чорнобильців» провели пікетування будинку Кабінету міністрів у рамках всеукраїнської акції, організованої союзом «Чорнобиль — Україна».

Як повідомив в інтерв'ю агентству «Інтерфакс-Україна» голова союзу Юрій Андреєв, до такої форми протесту було вирішено вдатися після того, як Міністерство з надзвичайних ситуацій спільно з Міністерством економіки внесли пропозицію про призупинення чинних норм соціального захисту для «чорнобильців» у проекті бюджету на 1998 рік. Пікетувальники вимагали відкликати цю пропозицію і не допустити використання коштів Чорнобильського фонду для фінансування робіт по виведенню ЧАЕС із експлуатації.

На зустрічі Юрія Андреєва з віце-прем'єром з питань соціальної політики Миколою Білоблоцьким та представниками Міністерства з надзвичайних ситуацій сторони домовилися про те, що кошти фонду не використовуватимуться для проведення робіт на Чорнобильській АЕС, а пропозиції пікетувальників надішлють в уряд.

Цього дня пікетування відбулося в 14-ти обласних центрах України, в тому числі в Донецьку, Запоріжжі, Одесі, Львові, Харкові.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Інвестиції через... ярмарок

Від килимів і світильників до унікальних розробок у біотехнології та ракетно-космічній галузі — тобто все найкраще і найсучасніше, що виробляється в Україні, буде представлено в наступному році на всесвітньо відомому Ганноверському ярмарку в Німеччині, якому в цьому році виповнилося 50 років. Участь України сприятиме задовільненню попиту в інформації щодо науково-технологічного потенціалу держави та пошуку партнерів для співробітництва. Про це йшлося на прес-конференції, що відбулася за ініціативи Міністерства України у справах науки і технологій та найбільшого в світі виставкового товариства «Дойче Мессе АГ».

На прес-конференції йшла мова про роль ярмарку в Ганновері для розвитку експорту та залучення інвестицій, обговорювалися перспективи участі в ньому підприємств України, можливість навчання керівників українських підприємств виставковому маркетингу в межах спільного проекту «Дойче Мессе АГ» та Академії менеджменту Німеччини. Адже, як зазначила представник «Дойче Мессе АГ» у країнах СНГ і Балтії Ірина Вайссхаар, усі виставки, що проводитимуться в подальші роки — попередні репетиції, котрі готуватимуть найголовнішу подію — всесвітню виставку-ярмарок, що відбудеться в 2000 році.

А взагалі міжнародний ярмарок у Ганновері, за словами міністра України у справах науки і технологій Володимира Семиноженка, який взяв участь у прес-конференції, це інструмент політмаркетингу, що сприяє діалогові з громадськістю та діловими колами багатьох країн світу. Тому фахівці нашого міністерства, якому відведено координуючу роль у підготовці та участі України у ганноверських виставках, докладуть усіх зусиль, аби наші експозиції якомога ширше відображали всі можливості України, підкреслив Володимир Семиноженко.

Космічні хороводи земних зірок

Політ першого космонавта незалежної України Леоніда Каденюка спровокував чимало акцій, що супроводжують подію. Найгучніша з них — культурно-мистецька «Україна. Зоряний шлях», що стала початком грандіозного проекту «Обличчя ХХ сторіччя». Акцію організували Українське молодіжне аерокосмічне об'єднання «Сузір'я», Фонд сприяння розвитку мистецтв України та Державна театральна агенція.

Відкриття культурологічної антології «Обличчя ХХ сторіччя», а водночас і триденної акції в Українському домі столиці нагадувало своєю сентиментальною атмосферою «голубі вогники» 70-х, куди було заведено запрошувати й підкорювачів небесних просторів. На презентацію прийшли, окрім відомих космонавтів, завітали дружина Президента держави Людмила Кучма, Прем'єр-міністр України В. Пустовойтенко, міністр культури і мистецтв Д. Остапенко, начальник Київського міськуправління культури О. Биструшкін, генеральний директор Національного космічного агентства О. Негода.

Учасниками вечірки також стали легендарні автори шлягерів про космонавтів О. Пахмутова і М. Добронравов, знамениті артисти А. Роговцева, К. Лавров, А. Хостікоєв (ведучий), композитор О. Фельцман, солістка Національної опери В. Степова, співак О. Пономарьов, дизайнер одягу О. Залевський, відомі авіаконструктори.

Такий пафосний старт спричинив низку різнохарактерних заходів, як-от: виставка графіки А. Чебикіна, експозиція науково-технічної та художньої творчості дітей, конференція для керівників регіональних відділень УМАКО «Сузір'я», концерти столичних артистів, авіамодельне шоу, перегляд фільмів з космічної тематики, молодіжний вечір гумору і навіть «космічна» дискотека. Десерт акції — розкидані у вечірньому небі «карамельки» феєрверку.

Ольга КЛЕЙМЕНОВА.

На знімку: пригадаймо — все почалося ось так, стартом космічного корабля 19 листопада 1997 року.

Фото Валерія СОЛОВЙОВА (ДІНАУ — Укрінформ).

Пристрасті за «Регіною»

Скандал

Причиною конфлікту між Київською міською держадміністрацією та україно-британським СП «Регіна Бізнес Центр» стало право власності на відреставровану будівлю в Музейному провулку,4.

Скликавши минулої п'ятниці журналістів, генеральний директор «Регіни» Ігор Горкун назвав дії столичної влади неправомірними. Передісторія така: 1975 року будинок у Музейному в занедбаному стані було передано з комунальної власності міста на баланс Української ради спорттовариства «Динамо» з метою його реконструкції під готель. «Динамо» за власні кошти відселило мешканців й профінансувало будівництво для них нових квартир. 1991 року було зареєстровано СП «Регіна Бізнес Центр», одним із засновників якого виступило «Динамо», передавши будинок до статутного фонду. Це затвердили всі відповідні інстанції, серед них і виконком Київради. Однак 1992 року виконком скасував рішення про передання будинку товариству «Динамо», мотивуючи тим, що його так і не переобладнали під готель.

На реставрацію будівлі й створення офісного бізнес-центру, що було метою СП, інвестовано 3,5 млн. доларів. Сьогодні тут 12 орендарів. Щорічно СП сплачує до міського бюджету 132 тисячі доларів у вигляді орендної плати. Свого часу при перереєстрації підприємства 12% статутного фонду було передано міським властям.

Від 1996 року в «Регіні» стали отримувати доходи, і тоді ж таки Київська держадміністрація вирішила переглянути раніше прийняті рішення. «Нам сказали, що не матимуть до нас претензій, — зазначив І. Горкун, — якщо сплачуватимемо щороку понад 280 тисяч доларів орендної плати. Засновники підприємства з цим не погодилися, бо тоді не мали б ніякого прибутку».

Після цього столична адміністрація подала до Вищого арбітражного суду позов про визнання установчих документів СП «Регіна Бізнес Центр» недійсними і про скасування його реєстрації. Суд виніс рішення на користь міської влади.

Однак у ньому не вказано, хто насправді є власником, і будинок зазначено як «спірний». Це ще має знову визначити суд.

Натомість голова столичної держадміністрації О. Омельченко видав розпорядження (№ 1904 від 25.11.97) створити для обслуговування будинку нову державну структуру — «Київський діловий центр». Це викликає подив у іноземних інвесторів. «Яка ж буде доля вкладених інвестицій? — каже представник інвестора, генеральний директор «Ілта-Київ» Сергій Міщенко. — Чому міська влада не втручалася, коли відбудовували розвалений будинок?»

— Цей конфлікт триває вже довго, — коментує заступник голови Київської міськдержадміністрації Володимир Яловий. — По-перше, основним предметом дискусії був процент прибутку від цього СП. Місто недоотримувало значної частки прибутку, і тому ми запропонували переглянути це. Всі крапки розставив арбітражний суд. Однак хочу запевнити іноземних інвесторів, що їхні інтереси в бізнес-центрі аж ніяк не буде порушено. Ми запропонували нинішнім орендарям переукласти з нами договори і, до речі, хочемо знизити на 5% вартість оренди. Ми не маємо наміру припинити діяльність структур, які тут працюють, ідеться про захист власності міста. І, на останок, ми готові знову сісти за стіл переговорів.

За словами В. Ялового, з учорашнього дня будинок у Музейному повинні були взяти під охорону міліції та запровадити в ньому пропускний режим. Однак правоохоронці відмовилися виконувати розпорядження столичної держадміністрації до остаточного судового рішення.

Юліана ШЕВЧУК.

Спорт

На аренах країни і світу

● *Футбол*

Минулої суботи відбувся останній матч відбіркового циклу чемпіонату світу-98: Австралія —Іран. 2:2. Перший поєдинок завершився також внічию —1:1. Отже, збірна Ірану стала 32-м фіналістом світового футбольного форуму у Франції. Нагадаємо решту учасників: Австрія, Англія, Аргентина, Бельгія, Болгарія, Бразилія, Данія, Іспанія, Італія, Камерун, Колумбія, Корея, Марокко, Мексика, Нігерія, Нідерланди, Німеччина, Норвегія, Парагвай, Південна Африка, Румунія, Саудівська Аравія, США, Туніс, Франція, Хорватія, Чилі, Шотландія, Югославія, Ямайка, Японія.

Жеребкування фінального турніру відбудеться 4 грудня в Марселі.

***

Першість країни. Перша ліга. «Динамо-2» (Київ) — «Сталь» (Алчевськ). 3:0. Черняк, 26, Несмачний, 49, Косирін, 81.

● *Баскетбол*

Чоловіки. Чемпіонат Європи. Відбірковий турнір. Група С. **Україна — Ізраїль. 62:65 (33:33).** 29 листопада. Київ. Палац спорту. 2000 глядачів.

Україна: Окунський — 12 очок, Яйло — 10, Молчанов — 10, Холопов — 12, Базелевський — 4; Приходько — 0, Хижняк — 1, Погорєлов — 2, Журавльов — 7, Харченко — 4.

Ізраїль: Хенефельд — 15, Каташ —7, Шеффер — 11, Шелеф — 6, Штейнхауер — 12; Гохен-Мінц — 0, Гудес — 14.

Чемпіонат країни. Жінки. Переконливу перемогу над запорізькою «Козачкою»— 85:62 (44:19) — одержали, виступаючи вдома, динамівки Києва. У процесі поєдинку підопічні Володимира Рижова доводили перевагу до 40 (!) очок.

● *Теніс*

Взявши гору 3:0 над тенісистами США, Кубком Девіса заволоділи шведи.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 251651.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311227.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.